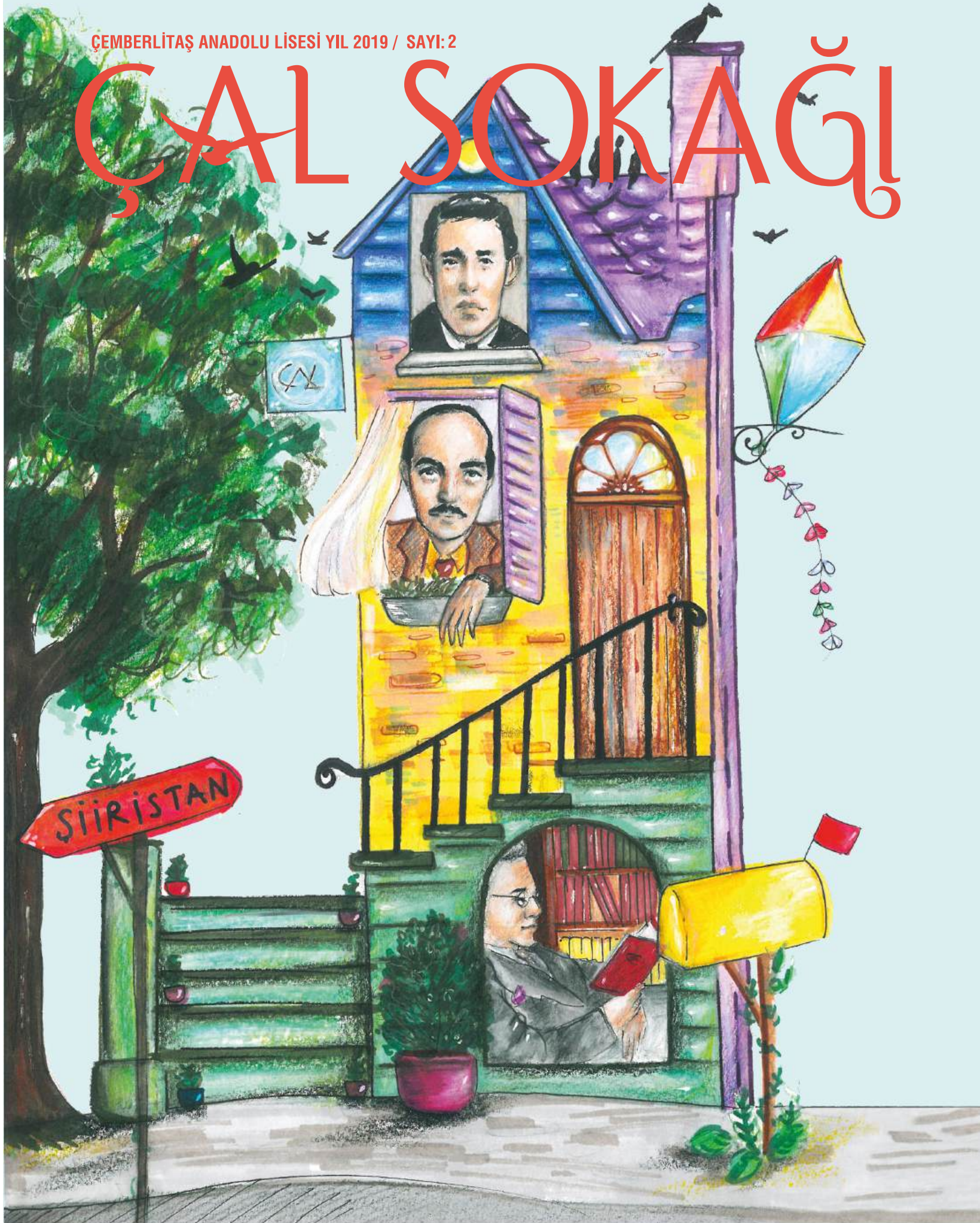

ÇEMBERLİTAŞ ANADOLU LİSESİ YIL 2019 / SAYI: 2

ÇAL SOKAĞI

Yakasan, gece ve ölümler
Varsan, el sürdüğün her şey şir,
Ayak bastığın her yer
SIRIŞTIRIŞ olur.

GÖÇE
BAKMA
DURACI

ÇAL SOKAĞI

Yıl : 1 - Sayı : 2/2019

İMTİYAZ SAHİBİ

Çemberlitaş Anadolu Lisesi Müdürü

Serkan AYDIN

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Zeynep YILMAZ
Gülüzar ÜSTÜNDAĞ

YAYIN KURULU

Zeynep YİĞİT
Zeynep HACIDOĞAN
Handannur DURUÇALI
Muhammed Emir ÇİFTÇİ
Ece Nur TOPALOĞLU
Zeynep KESKİN
Elif PİRE
Doğukan KALUK
Başak AYAR

DİZGİ - TASARIM

Emrah AYKIR

KAPAK TASARIM

Rumeysa YÜKSEL

ÇİZİM EKİBİ

Rumeysa YÜKSEL
Ceren YETİM
İlke BAKANGİL
Betül BİNGÖL
İrem EŞSİZ
Ayça ÇAY
Buse ÇELİK
Nisa Nur KÜÇÜK
Nisa Nur ORAN

BASKI

Şan Ofset

Hamidiye Mah. Anadolu Cad.No:50
Kağıthane/İST - Tel: 0 212 289 24 24

Merhaba,

İlk sayımızın çıkışıyla sokağımıza ilk adımımızı atmış olduk. Dergiyi okurlarla buluşturma, yorumlar, başarı-bilmenin verdiği heyecan derken artık yeniden hareketlenme vakti gelmişti. Taşı, toprağı duygu kokan sokağımıza yeniden girmek, ayak seslerimizle o ruhu yeniden hissettirmek, o seslerin dokunabildiği kalplere yeniden girebilmek amacıyla toplantılarımıza başladık. İlk adımda dergimizi tanıtmayı amaçladık. Instagram sayfamızı açtık, paylaşımlar yaparak sizlere ulaşmaya çalıştık. Bu süreç işlerken bir yandan da ikinci sayımız için yeni fikirlerle, gelişmelere ihtiyacımız vardı. Çal Sokağı'na attığımız ilk adım sayesinde birçok evi keşfetmiş, o evlerin içindeki cevherlere şahit olmuşuk hep birlikte. Şimdi sokağımızı yeni evlerle şenlendirmek, renklendirmek, genişletmek la-zımdı. O evleri de ailemize katarak daha emin adımlarla, daha bol fikirli toplantılarla devam ettik yolumuza.

Nasıl Şiiristan başka bir ülkeyse bizim için, Çal Sokağı da o ülkenin birbirine bağladığı kalplere giden en kestirme yol gözümüzde.

Sokağımıza ilk adımlarımızı atarken sararan sarmaşıklarımız, baharın gelişini müjdelermişçesine yeniden yeşeriyor okulumuzun duvarlarında. İşte o sarmaşıklar misali sokağımız da yeşerdi yavaş yavaş, her bir köşesinde başka bir çiçek açmakta...

Çal Sokağı çocukları olarak sokağımıza bir kez daha çağırıyoruz sizi. Kalplerinizde yeni bir sarmaşık yeşertmek üzere...

Yayın Kurulu

SAYFANIN SONUNDAYIM ÖMRÜMÜN BAŞINDA

Zeynep ÇEVİK

Çizim: Nisa Nur ORAN

“Neylersin ölüm herkesin başında

Uyudun uyanamadın olacak

Kim bilir nerede, nasıl, kaç yaşında

Bir namazlık saltanatın olacak

Taht misali o musalla taşında”

Tüylerim ürperdi bu mısralarla. Her mısra insanın suratına öyle tokat gibi çarpıyor ki, şiir bittiğinde suratınızda bir acı, yüreğinizde keder, aklınızda sorularla bir başınıza kalıyorsunuz. “On altı yıllık hayatımda ne yaptım ben?” diye geçirdim aklımdan. Hayal meyal çocukluğumu anımsadım. Hatırladığım ilk doğum günüm, okula başladığım gün, Anneler Günü’nde anneme aldığım ilk hediye, ilk hikâye kitabım “Zeynep ile Pamuk” birer birer zihnimde canlandı.

Her anı kalbime halı dokurcasına mutluluk işliyordu. Bir şekilde bugüne kadar geldim. Mutluluklarım da, acılarım da bana yoldaş oldu. Asıl önemli kısım bundan sonrası. “Şimdi ne olacak?” Yavaş yavaş hayal etmeye başlıyorum: Tıp fakültesini kazanıyorum, üniversitemi bitiriyorum. Önce ülkemi, sonra dünyayı gezmeye başlıyorum. Anı biriktiriyorum kucak dolusu. Sevdiklerimle akşam sohbetleri yapıyorum. Böyle böyle geçiyor günler. Sonra düşünüyorum: “Ya bunların hepsini yapamazsam?” İçimi bir hüznün kaplıyor. Bu belirsizlik uzun süre aklımı kurcalıyor. Ne zaman, nerede, ne yaşayacağımı bilmiyorum.

Bu hayallerimin belki de hepsini gerçekleştiremeyeceğimi biliyorum. Yarını bilmiyorum. Yolun beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Ben kendimle ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum aslında. Buna rağmen yaşıyorum, yaşıyoruz. Görmezden geliyorum bilinmezlikleri. Görmezden gelmezsek yaşayamayız çünkü. Bilseydik eğer bazı şeyleri, o zaman yarını düşünerek bugünü mahvederdik. O yüzden, yarın ölüyorumsu gibi dolu dolu ama uzun yıllar yaşayacakmış gibi tedbirli yaşmalı insan.

Okuyorum bu şiiri babama. Arada yüzüne bakıyorum. Başını öne

eğmiş, derin ve bir o kadar da sakin nefesler alıyor. Zaman yavaşlıyor sanki hareketler yavaşlayınca. Yavaşça okumaya devam ediyorum “Otuz Beş Yaş” şiirini. Bitirdiğimde şunları söylüyor bana: “ Sadece bir saatlik bir hakimiyetin olur insanların üzerinde o gün. Hiçbir şey yaşanmamış, kalpler kırılmamış gibi herkes bir saatliğine çok sever seni. Musalla taşına yattığın o vakit, dışarıdaki hıçkırıkları duyarsın. Bağırışlar, çağırışlar, yakarışlar sarar her yanı. Kefenlenirsin, tabuta konursun. Namazın kılınır, herkes hakkını helal eder sana. Dört koldan taşınırsın mezara, işte oraya geldiğin zaman saltanatın biter. Gömülürsün, onlar üzerine toprak atar. Gönüllerini ferahlatır: ‘Son görevimizi yaptık.’ diye. İşte o zaman sen sağ, ben selamet. Bir daha yanına canı gönülden kaç kişi gelir, Allah bilir. O yüzden bu hayattaki tek dayanağın kendin, tek dostun kendin. Kendini üzme yeter ki.”

Şaşkınlıkla babamı dinliyorum. Her sözü öyle oturuyor ki içime, hiçbir şey diyemiyorum. Ne denebilir ki bunun üzerine?

Ali amcalara gittim sonra. Bizim yirmi yıllık komşumuzdur. Okudum şiiri. Şiir bittiğinde duraksadı birkaç dakika. Geçmişten bir şeyleri kafasına taktığı, düşündüğü belliydi. Ben geleceğe kaygılıydım, o geçmişten hüznülydü. Ama şiirin ikimize de aynı şeyleri hissettirdiği belliydi: “Bugün bir şeye üzülüyorsun kızım, yarın öldükten sonra bir kıymeti kalacak mı bunun? Üzüldüğünle kalacaksın. Zaten sınırlı olan vaktini üzülmelele boş yere harcayacaksın. Gerek yok buna. Güzel ömrünü başkaları için harcamana gerek yok. Sen sensin, bitti. Hayat senin, yol senin. Kendin için yaşa sadece.”

Ürperdim o an. Kalktım, evime geldim. Düşündüm sonra; babam, ben ve Ali amca farklı hayatları yaşayan üç farklı insanız. Farklı yaşantılar farklı dile getirilir. Ama hissettirdikleri aynıdır. Yani bizde öyle oldu. Onlardan yaşça küçük olsam da ne hissettiklerini anlayabiliyorum garip bir şekilde. Tecrübesizim, yaşadıklarını anlayamam belki ama duygularını anlayabiliyorum. Çünkü duyguların dili yoktur. Birinin ne hissettiğini anlamak için illa konuşmak gerekmez. Bugün anladım bunu.

Sayfanın sonundayım, ömrümün başında. Belki de değil, bilemiyorum.

BALKONLARDAN

Beste KAYA / 60. Dönem

bir yıldıza baktım bir fesleğene
bir de masanın ayaklarının mermerle keşiştiği açığa

yoklama aldım yıldızları
herkes yerli yerinde

yerimi aldım yıldızlı gecenin sahnesinde
her yaz, balkonda
iyiyle kötünün ortasında
kömür beyazında süt karasında
ustalıkla ürkeklik arasında
şimdi tüm kuşlar ekvatorun bu yarısında

yıldızlar, kiremit çatılar, ipe asılı çamaşırlar
kırk yıllık plastik masa ve elbette ki fesleğen, hepimiz
oturuyorduk işte
hepi topu bu kadardık
azdık
balkona sığdık

bu kış bir yaşıma daha girdim
gittim geldim
dünyamın yürüncesinde
yorgun yollar teptim
balkon tüm kış beni bekledi
köşedeki turşu bidonu ve zeytinyağı tenekesi şahidi

çağın vebalini boynuma aldım
artık tüm çocuklar himayem altında

kötüleri iyileri önüme kattım
iyinin içindeki kötüyü sakladım
kötünün içindeki iyiyi salık verdim
üstümden kışın tozlarını silkeledim
güzel anıları naftalinledim
çamaşırların yanına astım
bu kış için Tanrı'nın ellerine sağlık
yaşlı bir teyze
tesbihin son boncuğunda
dudağında bir ılık
elhamdülillah

tanıdık bir his esti
yatağıma yeni bir çarşaf serildi
çocukluğum uykuya daldı oracıkta
çarpık kent baş ucunda

böylelikle
faili meçhul bir gecede
önce çay suyu koydum
çiğ çay kokusu dağılınca ortalığa
içimdeki iyiliği soyundum
katil ceketimi giyindim
artık hazırdım

çekirdek katili oldum bu masada
avuç avuç çekirdek iskeleti
-alo, polis bey
cinayet mahallini tuz götürüyor

cinayetin ardından
donakaldık
ben ve fesleğenin gölgesi ve her şey

Çizim: Betül BİNGÖL

ARTAKALAN MASUMİYETİN KIRINTILARI

Ece Nur TOPALOĞLU

Çizim: Rumeysa BORA / 61. Dönem

Büyümenin sancısını hissediyorum uzuvlarımda. Yaşadıklarım yürüyüşümü değiştirmiş sanki. Bacaklarım iri gövdemi taşımaktan bir hayli yorgun. Üstüne yeni bir kat eklenmiş bir bina gibi huzursuzum. Kaldırımların eteklerine uzanmış sokak lambaları, hemen enseme biten ay, aşına olduğum bir biçimde beni selamlayan binalar, selam vermekten kaçınan yüz ifadeleri... Anılarımın yüzüme acı bir sille attığını hissedebiliyorum.

Küçükken bu şehre oldukça ilgim vardı. Dizilerden izlerdim mesela, haberlerden görürdüm bunca kalabalığı. İçimdeki bütün istekler yok olmaya hazırken bile bu şehre gelme isteğimi sürekli yenileyip duruyordum. Çocukluk heveslerimdi işte. Zihnime hücum eden bu ağır merak, İstanbul'a adım attığım an son bulmuştu. Gördüğüm binlerce lüzumsuz telaş içinde bulunan, manzaranın önünde gereksiz pozlar veren bu insanları büsbütün menfur bulmuştum. Kimileri hoyratça bedenime çarpıyor ve ben bir iki adım geri çekiliyordum. Arka sokaklardan gelen bağırış, koşuşturmaca sesleri uzayıp gidiyordu; menhus ve ürkütücü sesler...

Görüş alanıma giren çevreyi tetkik ederken bu şehre dair hayallerim paramparça olmuş gibiydi. Mesela deniz hayal ettiğim gibi güzel kokmuyordu, her yeri ağır bir yosun kokusu bürümüşü. Böylece ikiye bölündü varlığım: Acılarımın şehrinde imgem yaşıyor oldu, burada ise yorgun bedenim.

Küçükken düşerdim de bir güzel kızarırdı dizlerim, şimdi gözlerimin içi kırmızı.

Dilimi yakmaktan çekindiğim vakitlerde soğutarak içerdim çayları hep, şimdi düşünmekten soğuyor içtiğim çaylar.

Küçükken daima en acı şeyin büyük, parlak, kırmızı bir biber olduğunu düşünürdüm zira annem hep "Ağzına kırmızı biber sürerim, bak!" diyerek ikaz ederdi haylazlık yaptığımda. Yanılmışım, en acısı bu değil.

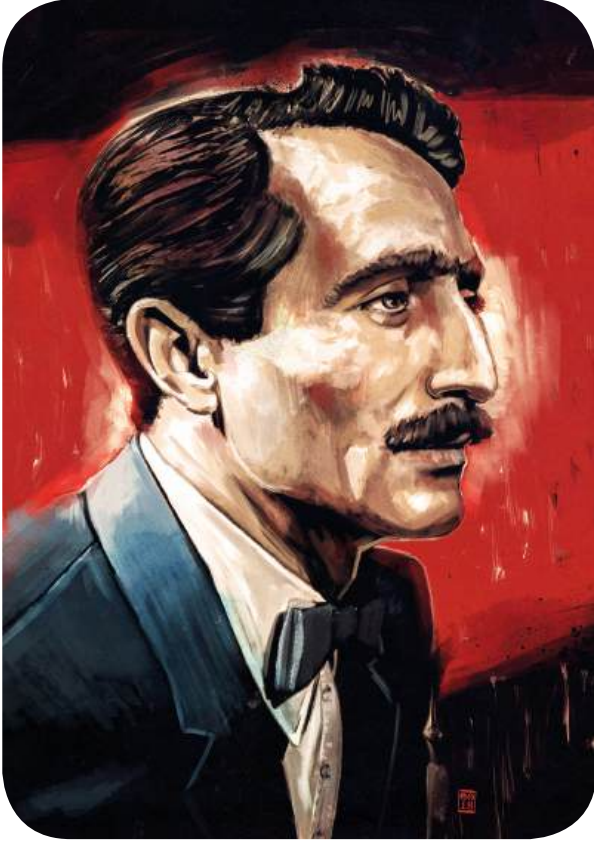
Küçükken gizlice, odanın en sessiz köşesinde, babamın işe yarar el feneriyle kitap okumayı tercih ederdim. Bu benim için öyle özel bir zevk teşkil ederdi ki tüm gece boyunca gülümserdim. Büyüdüm. Şimdi ise kitap okumayı beynimi aç böcekler gibi kemiren düşüncelerden kurtulmak için bir savunma yolu olarak tercih ediyorum veyahut insanlardan kaçma hamlesi olarak.

Küçükken engebeli yollardan geçmekten haz duyardım, kısa ve uzun yolculuklarda otobüsün tümseğe gelmesiyle olduğum yerde zıplayarak kıkırdardım. Büyüdüm. Engebeli yolları yürümekten aşınmış gibi topuklarım, sevemiyorum muntazam bir düzenle dizilmemiş taş yolları.

Büyüdüm. Üstüne yeni bir kat eklenmiş bir bina gibi huzursuzum. Acılarımın sınırları değişmiş. Anlatım bozukluğu yaptım belki zira "mış" gibi yaşamadım tüm bu olup biteni.

Burada hava soğuyor yeniden.

Yaralı düşler örttüm üzerime, üşümeiyim diye.

*Bir kelimeye
Bin anlam yüklediğim zaman
Sana sesleneceğim.*

Özdemir Asaf “Ultra” şiirinde de belirttiği gibi birçok şiirinde sevgiliye seslenişte bulunmuş, bu sesleniş esnasında ise az söze birçok anlam sığdırmıştır. Özdemir Asaf’ın nazarında sevgili ile kendisi ayrı bağlamlarda incelenemez, birbirlerinden farklı olarak düşünülemez. Öyle ki onlar tıpkı bir bütünün parçaları gibidirler. Özdemir Asaf bu bakışını gerek “*Öyle bir ben ki gelen kapına/ Başdan-başa sen.*” gerekse “*Bir birim gibiyiz tümünün gözünde/ Yarım’larımızı bütün sanıyorlar.*” dizelerinde açıkça göstermiştir.

Aynı şekilde Özdemir Asaf’ın mektupları incelendiğinde de mektuplarını “Sen’den Sana” ifadesiyle bitirdiğini görebiliriz. Belki de onun şiirlerinde ve yazılarında bizi bu denli içine alan bu samimiyet, bu sıcaklıktır ve insanlar tarafından şiirlerinin sevilmesinin nedeni şiirlerindeki “Biz’den Bize” aktarılan duygulardır. Yani o, bize ait duyguları başarılı bir şekilde işleyip sunduğundan, onun şiirlerinde muhakkak kendimizden bir şeyler görüyoruz.

Bizim neslimiz her ne kadar Özdemir Asaf’ı tamamiyle tanımasa da Özdemir Asaf’ın şiirleri güncelliğini korumaktadır. Birkaç ay öncesine kadar ben de Özdemir Asaf’ı sadece Lavinia’sı ile tanımaktaydım. Oysa onun “Lavinia” dışında da çokça güzel şiiri bulunmakta ve bu şiirlerin her biri yüreklerimizi farklı bir duyguyla titretmekte. Hatta bazı şiirleri bestelenmekte ki günümüzün ünlü müzik gruplarından Duman’ın bir şarkısı olan “Bekle Dedi Gitti” bunlardan biridir. Bu şarkı Özdemir Asaf’ın “Çizik” adlı şiirinden bestelenmiştir. Şiirin aslı şöyledir:

*Geleceğim, bekle dedi, gitti...
Ben beklemedim, o da gelmedi.
Ölüm gibi bir şey oldu
Ama kimse ölmedi.*

Özdemir Asaf’ın şiirlerini anlamak bunların kaynağına gitmekle mümkündür. Bu şiirlerdeki samimiyet ve saf aşk, şairin hayatında aranmalıdır. Her şairin şiiri hayatından izler taşır. Asaf’ta bu ilişki çok daha güçlüdür. Onun şiirlerindeki sevgiliyle bütünleşme, bir olma hâli aslında sevgiliyle hiçbir zaman bir araya gelemeyeceğini bilen çaresiz bir adamın en büyük arzusudur. O, aşkın kelimelerle anlatılamazlığının farkına vardığından şiirleri çok uzamaz ancak büyük duygular giyinir. Şairin kaderi,

“LAVİNİA”DAN ÇİÇEK BAHÇESİNE

Elif PİRE

*Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.*

Hepimiz bu dizeleriyle tanıyoruz Özdemir Asaf’ı. Özdemir Asaf denince aklımıza ilk onun Lavinia’sı geliyor bir de onun Lavinia’ya olan naif aşkı. Oysa Özdemir Asaf’ın şiir evreni “Lavinia”da başlıyor ama orada bitmiyor. O, Lavinia’dan yola çıkarak her biri ondan doğan ve ona bağlanan şiirleriyle yüreklerimize dokunuyor, birçok çiçek açtırıyor, bizleri belki de hiç ummadığımız kadar yakalayıp içine alıyor. Şimdi bu renkli evrenin bir parçası olabilmek adına Özdemir Asaf’ın bizleri birçok duyguyla kucaklayan şiir evreninde keyifli bir yolculuğa çıkalım.

sevgiliye yazılmış ancak sevgilice fark edilemeyecek olan “Bekleyen Şarkı”nın kaderi gibidir.

*Sizin için yola çıkmış bir şarkı,
Düşünölmüş gözleriniz üstüne.
İçin-için yaratılmış bir şarkı,
Bırakılmış yollarınız üstüne.
Sizsiz sizi yaşanılmış bir şarkı.*

*Seslerini uzağınız derledi,
Sözlerini kulağınız derledi,
Anlamını dudağınız derledi,
Sizsiz size uzanılmış bir şarkı,
Özlemine kucacağınız derledi.*

Özdemir Asaf’ın düşünce dünyasını daha düzgün bir biçimde anlayabilmek için onun daha çok şiiri incelenmeli ve hayatına ilişkin daha çok bilgi edinilmelidir. Bu sebeple yazımın başından beri naifliğini vurguladığım bu güzel insanın bir anısını size kısaca aktarmak istiyorum. Özdemir Asaf’ın kızı Seda Arun anlatıyor: “Babam bir gün matbaadan çıkıp Karaköy’e gitmek için taksiye biner. Bindiği taksinin şoförü sorar: ‘Neğeye biğadeğ?’ Meğer şoför de babam gibi R’leri söyleyemiyormuş. Babam bu durumu fark edince şoför onunla alay ettiğini düşünür endişesiyle ‘Kağaköy’ diyemez, ‘Eminönü’ der. Eminönü’nde iner. Oradan Karaköy’e kadar yürür.”

Ondaki bu hassas ruhun sesi her bir şiirinde de açıkça duyulmaktadır. Bununla birlikte benim bu yazımda vurgulamak istediğim bir diğer husus, Özdemir Asaf’ın şiir evreninin çoğu kişinin zannettiği gibi yalnızca “Lavini-a”dan oluşmadığıdır. Özdemir Asaf’ın şiir dünyası âdeta bir çiçek bahçesi gibi birçok rengi, birçok duyguyu bünyesinde barındırmakta ve bizlere her dokunduğumuzda farklı farklı güzellikler sunmaktadır. Fikrimce bizler de bu naif çiçek bahçesinde dolaşırken sadece tek bir çiçekte takılıp kalmamalı ve bu bahçeyi tüm güzellikleriyle

ele almalıyız.

Yazımı Özdemir Asaf’ın bir sözüyle noktalamak istiyorum: “Sözler söylenildikleri an değil, inanıldıkları an kıymetli ve güzeldirler.”

*Ne kadar hatırlatsan kendini boş.
Sensiz de seni sevebiliyorum.”*

-Sensiz-

*“Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu,
Birinciliği beyaza verdiler.”*

- Jüri-

*“Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç...
Başka şehirleri özleyelim orada seninle.”*

-Tentation-

*“Sen bana bakma,
Ben senin baktığın yönde olurum.”*

-Yön-

KARAHİNDİBA

Buse ÇELİK

Çizim: Buse ÇELİK

Gökyüzü ne güzeldi hani öyle
Köpük köpük bulutlar
Aralarından demet demet sızan gün ışığı
Yettiği kadar çekti içine havayı
Yürüdü
Ayaklarına baktı, adımlarına baktı
Kaldırımındaki çizgilere basarsa yanardı
Basmamalısın dedi içinden, sakın basma
Basarsan yanarsın
Her adımını bir sonrakini hesap ederek yürüdü
Bulutlarla yarışa girmişti adeta
Bir lunapark gözüktü ufuklarda
Sırıttı, dudağının etrafında çizgiler belirdi
Yaklaştı, yaklaştıkça şeffaflaştı
Gözü hemen bir atlı karıncaya ilişti
Üzerinde atlar vardı
Atların üzerinde insanlar
Atlar aynıydı fakat insanlar farklı
Aynı gibiydiler ama farklı
Tıpkı gezegenler gibi
Aynı yörüngede, aynı biçimde
Ama içten içe bambaşka

Kimi hayat
Kimi karanlık
Kimi yangın..
Çevirdi kafasını, bir şey belirdi
Onca renk arasında bembeyaz
Bir çiçek olmalıydı
Ah ne güzel bir şey olmalıydı
Bir adım daha attı, eğildi
Biraz titrek, avucuyla sardı, dokundu
Bir karahindiba olmalıydı bu
Hani şu görünce
İçindekileri yitirmeyenlerimizi heyecanlandıran
Dilek tutmalıyım, dedi hemen
Kopardı dalından
Kapadı gözlerini, derince bir nefes aldı
Aklının hep bir köşesinde olan o şeyi diledi
Açtı gözlerini, bıraktı nefesini
Sürgün etti gözlerini, adını bilmediği uçşan o şeylere
Bir parçası kondu ayağına
Ayaklarına baktı
Çizgiye basmıştı
Yandı

KIŞIN SONU BAHARDIR

Yüstra ALGÜL

Dışarısı soğuk, belki biraz da ürkütücü. Ama en çok soğuk. Evin içinde bir soba... Sobada kor alevler, üzerinde pişmeyi bekleyen kestaneler... Yarın okul var. Anne, çocuklarının banjosunu yaptırıyor. Şofben bozuk. Sıcak su bir geliyor, bir gidiyor... Anne çaresiz, su kaynatıyor, birazını kovaya ekliyor. Kovanın geri kalan kısmını akan soğuk suyla dolduruyor ki ılık olsun. Çocuklar ılık seviyor.

Baba kestaneleri sobanın üstünden aldı, kabuklarını soyuyor. Çocukların üstlerini giydireyor anneleri. Pazardan pijama takımı almış, kıza pembe, oğlana yeşil. Yıkanınca solmuş ama biraz renkleri... Çocuklar koşuyor sobanın yanına. Televizyon açık. Bir Türk filmi var ekranda. Çocukların en sevdiği film bu. Barış "Ben işemedim, Miki işedi!" diyor, anne kızın saçlarını tarıyor o sırada. Baba kestane soyuyor, elleri nasırlı...

Saat on ikiye yaklaşıyor. Çocukların uyuması gerek. Yarın okul var. Ah, kız da o sarı tarakla saçlarını taratmayı hiç sevmiyor, çok acıtıyor annesi. Sonra saçlarını örüyor. Biraz daha kestane yiyorlar, biraz da portakal... Baba portakal kabuklarını sobanın üstüne koyuyor. Şimdi içerisi portakal kokuyor. Bu kızın en sevdiği koku. Anne yatakları seriyor. Önce çekyatı açıyor, sonra üstüne bir örtü serip yastıkla yorganı getiriyor. Baba uyumuş bile. Anne, çocukların üstünü örtüyor. Sonra türkü söylüyor. Anne uyumadan önce masal okumadı hiç, anne hep türkü okuyor. "Ne de olsa kışın sonu bahardır." diyor. Çocuklar, anne ne demek istiyor anlamıyorlar, uykuya dalıyorlar.

Onlar uyuyunca anne ağlıyor.

Anne baharı bekliyor...

Çizim: İlke BAKANGİL

HER ŞEYDEN BİRAZ

Edis ATİKER

Küçük bir oda

Büyük bir dünya

Dört duvar arasında

Yıldızlar bile var

Kuyruğunu sallayan köpekler

Şarkı söyleyen kediler...

Işıl ışıl caddeler,

Sahiller,

Denizler,

Esen tatlı rüzgar...

Dört duvar arasında

Biraz daha sen, biraz da ben

Biraz müzik, biraz gözyaşı...

Çizim: Ezgi SAMAST

ŞANSIMA

Zehra Nur ŞENGÜL / 60. Dönem

“Ohhh” diyerek uzunca bir nefes verdi. Nefeslerini hep uzun uzun verirdi zaten. Dizlerini kırıp kçını otur-tuverdi kaldırıma. Uzun bir nefes daha verip havada buhar oluşunu seyretti. Sık nefes alışlarına bakılırsa bıkkındı. Oysa büyük bir zevkle yürüyordu bu yolu. Otobüse binmeyi hiç sevmezdi. İnsanları hiç sevmezdi. Parfüm kokusunu hiç sevmezdi. Sigara kokusunu da sevmezdi. Sigaraya para verenleri aptal bulurdu, hatta onları “Caddeye çıktığında her ATM’nin dibinde soğuktan tir tir titreyen insanları görmezden gelecek kadar fakir fakat ciğerlerini her gün bayram ettirecek kadar zengin vicdan fakirleri” olarak nitelendirirdi.

Evet, otobüse binmezdi. Yürürdü hep. Kilometreleri

saymayı da sevmezdi. Tıpkı yılları saymayı sevmediği gibi.

Nefesleri gibi dalışları da uzundu onun. Dalışına rastlarsanız eğer, baktığı yerde ne görüyor diye düşünmeden edemezsiniz. Bana göre siyahtı gözleri. Herkes siyah görür sanırdınız gözlerinin rengini. Ah, ne çok yanı-lırdınız.

Uzun bir nefes daha verdi. Yanında hiçbir şeyi yoktu. Cebinde şiiri vardı. Her şeyi şiiriydi. Yangından kurtaracağı ilk şey şiiriydi. Issız bir adaya düşse yanına alacağı tek şey de şiiriydi. Kalbi cebinde atıyordu. Hatırında bir çay kaşığı bardağa çarpıyordu.

Bakın, anlayamazdınız. Yıllarca bomboş bir yolda tek bir ayak izine hasret kalmayı anlayamazdınız. Size ait olmayan fakat bir parçanız olduğundan bir an bile şüphe etmeyeceğiniz bir şeyi uzaktan seyretmeyi anlayamazdınız. Sizin şiiriniz yok, susunuz.

Mesela siz hiç defolup giden bir uçağın arkasından çıkardığı bulutlara saf saf baktınız mı? Veya hayalinizdeki hayvan olan tavşanın çok işediğini duyunca eminim satın almaktan vazgeçerdiniz. O geçmezdi işte. Tek meşgalesi sürekli işeyen bir hayvanın ardını paklamak olabilirdi. Olsun, cebinde şiiri vardı. Ve hatırında bir çay kaşığı bardağa çarpıyordu.

Sırtında ceket, ayağında ayakkabısı vardı. Tek kuruş parası yoktu. Karnı acıktığında su filan içerdi herhalde. Ne yapar ne eder bilmiyorum. Bu soğukta baştan aşağı terlemişti ama havanın pek umrunda olduğunu sanmıyorum. Arada sağa sola bir iki küfür savuruyordu. Ama hiç durmuyordu. Acelesi vardı çünkü. Cebinde şiiri vardı.

Çoluğu çocuğu yoktu onun. Bu aksi adamla kimse hane olmak istemezdi ki. Karısını bile doyuramazdı herhalde. Eline para geçtiği nadir görülürdü. Onunla da bazen bir iki ihtiyacını görür, bazen de yolda izde rastladığı kişilere verebilirdi. Parayı sevmezdi. Para ihtiyacını da sevmezdi. Paranın kölesi olan insanları da hiç sevmezdi. Parası yoktu zaten. O yüzden böyle şeylere çok da takılıp kalmıyordu. Hiçbir şeyi yoktu. Cebinde şiiri vardı. Hatırında bir çay kaşığı bardağa çarpıyordu

Hiçbir şeyi yok deyip yaşama amacı olmadığını sanmayın. Bir yanılığa daha düşersiniz. Bakın, asıl amacı olan, diptekilerdir. Hiçbir şeyiniz yok. Düşünsenize, sahip olabileceğiniz milyonlarca şey var demek! Ama onun amacı milyonlarca şey değildi. Cebinde şiiri de vardı, kafasında rotası da.

O, şiirlerini yakalı çok oluyor. Geceyle gündüzü ayırt etmeyi unutalı çok oluyor. Ve biriyle karşılıklı çay içmeyeli de çok yıl oluyor.

Kaç zaman geçti –malum saymıyor- bilemiyorum. Sonunda götürüyordu şiirini. Kalkıp yürümeye devam etti. Yürüyor ve anımsıyordu. Hatırında bir çay kaşığı bardağa çarpıyordu. Rüzgar esiyordu. Yüzüne çarpıyordu. Ama gidecekti. Çay kaşığının bardağa çarpışını izleyecekti. Cebinde bir adet şiiri vardı.

O sokağa gelmişti. Yıllar olmuştu gelmeyeli. Sokağın başındaki evin önüne kadar yürüdü. Duvara baktı. Kendi kendine gülümsedi. Bilirsiniz, en içten gülüşleri güzel anıları anımsarken sergiler insanlar.

“Sen isteseydin eğer

Belki Beşiktaş’ta dökülen bir

Sonbahar yaprağı olurdu

Belki de bir meyhane

Veya ıssız bir çıkmaz sokağın

Kaldırım taşı olurdu

**Kim bilir, hastalıktan kırılan annemin
tek tel saçı.”**

O bunları yazarken yanındaki gülmüştü ona. “Edebiyat” demişti, “Ne tür bir hastalık?” O da gülümsedi, cevap vermedi. “Ama bu şiir tamamlanmamış ki. Nerede bunun mutlu sonu?” diye sordu. “Şimdilik mutlu son yok.” dedi. “Bu şiir tamamlanmadı. Bu şiir ben bu hastalıktan kurtulduğum zaman tamamlanacak.” “Ya tamamlanamazsa?” diye sordu yanındaki. “O zaman peşinden bir demlik çay demlersin, onu içerken sen tamamlayıverirsin. Ama lütfen o sesi çıkarma bir daha tamam mı?”

Duvardaki şiiri okuduktan sonra sokakta oynayan çocuklardan bir tebeşir istedi. Şiirini tamamladı. Sonra zile bastı. Camdan uzanan başını görünce bağırılmaya başladı. “Şiirimi tamamladım! Tamamlayacağım dedim ve tamamladım!” “Bekle” dedi camdaki, “Hemen geliyorum.”

Yanına geldi ve okumaya başladı:

“Ama sen istemedin, ben de tuttum şair oldum

Şansıma, milyonlarca şiir yazdım.”

“Hadi, gidelim de çay demleyeyim.” dedi gülümseyerek. “Ama o sesi çıkarma tamam mı?” Yanındaki güldü, “Ben” dedi, “Senin için şekeri bıraktım.”

• • •

CEMAL SÜREYA SOKAĞI

Zeynep YİĞİT

Cemal Süreya'ya giden yola girmeden önce kahvaltı yapmaya karar verip kendimizi Süleymaniye'de bulduk. Süleymaniye'de her ara sokakta denk gelebileceğiniz kafelerden birine girip güzelce karnımızı doyurduk.

Sonuçta “Kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı” diyen Süreya yanılıyor olamaz. Hem bir yerleri gezmeye başlamak değil de onları yaşamaya başlamak daha çok eğlendiriyor insanı. Aslında biz bu yola *Cemal Süreya*'yı yaşamaya çıkıyoruz biraz da.

Kahvaltıdan sonra Süleymaniye'nin ara sokaklarından Eminönü'ne yürümeye başladık. Bir ara kesin kaybolduk derken Galata Kulesi'ni görmek bizi rahatlatmıştı. O kalabalığın içinde kendimizi biraz da zorla Kadıköy İskelesi'ne attık. Hava şansımıza çok güzel olduğu için aynı oranda da çok fazla kalabalıktı maalesef. Ama malum İstanbul'da yaşıyoruz, bunu kabullenmemiz pek uzun sürmüyor haliyle. Sonra beklemeye başlıyoruz. İskele de bir o kadar kalabalık...

Vapurda güverteye oturabilmek için insanlar tatlı bir telaş halinde. Kendimizi hemen bir yere atıp oturuyoruz. Kalabalık, biraz fazla kalabalık. Uğultudan kuş seslerini duymakta zorlanıyoruz. Ama o uğultuya kulak verince de hayatında ilk defa vapura binmiş küçük çocukların anne babalarına etrafı gösterişini duyuyoruz, martılara simit atan insanların duygularına ortak oluyoruz. Küçük bir çocuk fotoğraf makinemi merak ediyor, sonra birlikte fotoğraf çektiyoruz, bana teşekkür ediyor, küçük bir çocuğu mutlu etmenin sevinciyle yol daha bir güzelleşiyor.

Vapurdan indikten sonra küçük bir adres tespitinin ardından evin çok kolay bir yerde olduğunu öğreniyoruz. Caferaga Mahallesi'nin sınırları içinde yer alıyor Cemal

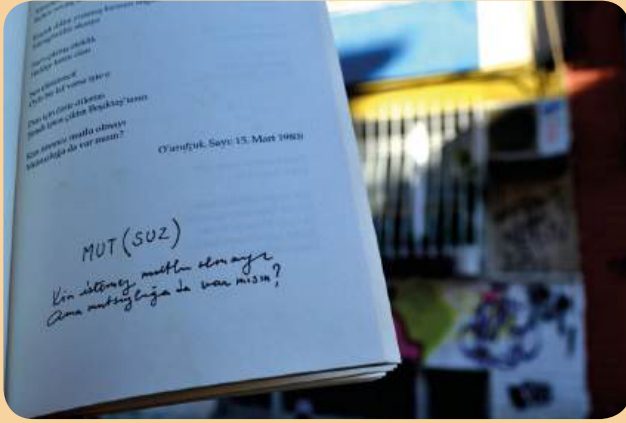

Süreya Sokak. Moda sahile doğru yürürken hemen solda kalıyor. Vapurdan indikten sonra beş dakika yürüme mesafesi demek bu da kısaca. Yani özel olarak buraya gitmek için yola çıkmazsanız bile Kadıköy'e gittiğiniz bir gün mutlaka uğramalısınız.

Sokağı bulduktan sonra Cemal Süreya'nın evini arıyoruz. Bu sefer göğe bakarak değil de yere bakarak yürüyoruz. Kaldırım taşlarından tanıyacağız çünkü evi. Öyle de oluyor. Bir ara emin olamıyoruz, sonra evin üzerindeki altın renkli “Cemal Süreya, 80'li yıllarda bu apartmanda yaşadı” tabelasını görünce rahatlıyoruz: “Başak

Apartmanı...” Bu adı asla unutmayacağım. Eminim Süreya da unutmamıştır.

Bu ev onun yaşamı boyunca değiştirdiği 29 evin sonuncusuydu. Hayatının belirli döneminde sürgün acıları yaşayan Cemal Süreya, hayatının kalanında da sürgün gibiydi yani. Şiirleriyle var oluyordu ama her mekanda, fikirlerini sürgün edemiyorlardı, edemiyordu. Cemal Süreya, 1980’lerin başında bu evde oturmaya başlamış. 1982’de memuriyetten emekli olduğunda hayatının belki de tek düzenli yıllarını son eşi olan Birsen Sağnak ile bu evde geçirmiş. Oldukça fazla içtiği sigarayı bırakmış, hayatını yoluna koymuş kısaca. Birsen Hanım ona hep

anne şefkati ile yaklaşmış, çocukluğundan beri düzgün bir yaşam oturtamayan Süreya’nın bu düzenli ve huzurlu yılları da pek uzun sürmemiş. Bildiğimiz gibi Cemal Süreya’nın Zuhal Tekkanat’tan Memo Emrah adında bir oğlu var. Memo büyüdükçe sosyal yanı eksik, hırçın bir karaktere bürünüyor. Psikolojik sorunları da başlıyor haliyle. Ona çocukça bir sevgiyle bağlı olan Süreya oldukça üzülüyor bu duruma. Birsen Hanım’la hala evliken Zuhal ve Memo’nun yanlarına taşınmasını sağlıyor. Memo’nun tavırları, evdeki gergin ortam, Cemal Süreya’yı da bunalımlı bir ruh haline sokuyor...

Aklımda bunlar dolaşırken kafamı kaldırıyorum, alttaki dairenin demirliklerinde çiçekler açmış. Düşünüyorum. Cemal Süreya’nın burada bu çiçek kadar renkli günleri geçti, kenarda ötüşen kuşlar kadar cıvıl cıvıl günleri... Burada hüznü de yaşadı. Şu kaldırımın grisi kadar, kaldırım taşında yazan şiirleri kadar hüznü günleri geçti. Mutluluğu da yaşadı burada, mutsuzluğu da dibine kadar... Bir şairin duygularına düşünceyle de olsun tanıklık etmek insanı çok farklı hissettiriyor, bu duyguyu tatmalısınız. Gözüm birden kapıya ilişiyor. Acaba Cemal Süreya bu kapıyı açarken mesela 1984’ün bir salı günü aklımdan ne geçiyordu? Bir şairin edebiyatına ortak olmak kolay olmuş, günlük hayatına, yaşamının kendisine de ortak olunca karmaşıklaşıyor insan.

Karşı kaldırıma geçip biraz eve, sokağa bakıyorum. Sokaktan geçen bazı insanlar yerdeki kaldırım taşlarını görüyor. Şiirleri okuyorlar. Ben “İşte, benim duyduğum heyecanı bu insanlar da yaşayacak.” diye düşünüp tepkilerini izlemek isterken onlar Süreya’nın dizelerinin hakkını vermeden, o dizeleri anlamadan gülüşüyorlar. Üzülüyorum. Çocukken kendimce şaheser olan bir resim çizdiğimde onu bir heyecanla öğretmenime göstermişim. Beğenmemişti, panoya asmamıştı. İçime aynı o zamana benzer bir hüznü çöküyor. İçinde bulunduğum nesile de üzülüyorum. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum, belki Cemal Süreya da içi sıkıldıkça gökyüzü-

ne bakardı. Onunla bir gökyüzünü bölüşüyoruz o anda. Sonra arkadaşım fotoğraf çekmemiz gerektiğini hatırlıyor. Biraz fotoğraf çekiyorum. Şiir kitabını açıp birkaç şiirini okuyorum. Acaba hangilerini bu evde yazdı? Aklımda yine bir sürü soru dolaşıyor.

Artık gitme vakti. Sık sık arkamı dönüp eve bakıyorum. Son kez arkamı döndüğümde yine gözümüne o çiçekli pencere ilişiyor. Dönüyorum, başımı önüme eğip ellerim cebimde şu dizeleri tekrar ediyorum:

**“Bir çiçek duruyordu, orda, bir yerde
Bir yanlış düzeltircesine açmış”**

Cemal Süreya

SADA

Bir avuç insan, ömüre ömür katan
Koparsa bedeninin samimiyet havasından
Yürekte bir sızı, inceden inceye perişan

Bir avuç insan, içini ısıtan
Sevgi dolu kahkahalar, hatıralardan
Hissetmek güzel şey ruhunu evveliyattan
Bedeninde bir dost, her daim başucundan

Bir avuç insan, hatıralardan kalan
Bir resim, bir el, birkaç damla ter
Sarmaşıklar ağarmanın tutkunu, hava zifiri karanlıkta
İssiz bir kasvet çöküyor, galiba ruh kaybolmakta

Bir avuç insan; ana, baba, kardeş
Ayrılmak zor olsa da başucundan
Bakıp gözlerine darmaduman
Razı gelmeli insan, her şeyden noksan

Elveda küçük memleketim, elveda
Yıllar geçtikçe üzerinden
Yankılanır kara bir sada

Muhammed Emir ÇİFTÇİ

BÜYÜK İZLER KALİYOR

Zeynep Sude KURT

İnsanlar neden âşıkken kavuşmayı değil de egoları uğruna savaşmayı tercih ediyor? Ya da ne zamandan beri aşk için ölmeyi bırakıp öldürmeye başladık? Evet, belki egomuz tatmin olunca geçici bir zafer hazzı yaşıyoruz, peki ama ya sonrası? Yastığa sarılıp ağlatan pişmanlık duygusunu bile yaşamaya değer mi bu savaş için?

İnsanın içi söylemedikleri ve yapamadıklarından oluşan bir kanalizasyona dönüşüyor zamanla. İşte bu kanalizasyonda bir kez boğulanlar, egolar savaşına katılmak yerine artık aşk bahçesinde olmak için çabalıyor. Ama karşıdaki henüz boğulmadığı için hiç kibriyle âşığı yine o çöplüğe çekmeyi başarıyor. Bunu yaparken o kadar acımasız oluyor ki. Âşık onun karşısına tüm zırhlarından, ego ve sınırlarından arınarak gelmişken o onu en keskin bıçaklarıyla, yalanlarıyla, yaralıyor. Âşığı delip geçen ona değer de geçiyor.

Bir süre zafer hazzıyla kendinden geçiyor ama onun da tanışması uzun sürmüyor pişmanlıkla. Sonrası mı? Dinlemeye korkup silmeye elinin varmadığı şarkılar, oradan geçerken başını çevirten duraklar, onu görmek için koşarak gidilen mekanların yüzünü görmemek için sırtını döndüğün yerlere dönüşmesi. İşte kibirini birkaç saatliğine mutlu etmek için yapılan şeylerin dönüşü olmayan sonuçları bunlar oluyor. Yani Sıla'nın da dediği gibi "Büyük izler kalıyor sorma kapattığımız yaralardan"

İNSANLIK ÖLDÜ MÜ?

Rojin YILMAZ

İnsanlık... Belki de üç noktanın en çok yakıştığı kelime... Anlatmaya kelimelerin kifayetsiz kaldığı belki de... Hasret kaldığımız, şu an su gibi, ekme gibi ihtiyacımız olan şey... “İnsanoğlu”nun bilmediği “insanlık”...

Her geçen gün bir adım daha uzaklaştığımız, menfaate, bencilliğe kurban gitmesine göz yumduğumuz ama gerek bir gülümseyiş gerek bir anlayışla bir ucundan yakalayabileceğimiz belki de...

“İnsanlık ölmüş.” Bu cümleyi eminim ki hepimiz kullanmışsınızdır ama nasıl bir kullanma olduğunu söyleyeyim size:

Vicdanınızı rahatlatmak için, olaylar karşısında bu cümleyi kullanmak size daha rahat geldiği için; Whatsapp durumlarında, Instagram hikayelerinde dokunaklı bir söz olduğunun bilincinde olduğunuz, şov yapmak için kullandığımız bir cümle...

Şimdi neden bu kadar sert eleştirdiğimi açıklayayım çünkü insanlığın her geçen gün öldüğünü görüp, dedikodu teyzeler gibi olaylara bir pencereden bakıp, dile kolay gelen bu cümleyi söyleyip, elinizden gelen hiçbir şeyi yerine getiremediğinizden; çocuklar öldüğünde, hayvanlara işkencelerin en kötüsü yapıldığında, her geçen gün tecavüze, şiddete, tacize bir kadının daha kurban gitmesine göz yumduğunuzda, annelerin gözyaşlarını durduramadığımızda, o kadar olay olurken sizin televizyonlarınızın başına geçip “İnsanlık ölmüş!” demeniz sinirlerimi hoplatıyor...

Peki İNSANLIK öldü mü?

Evet, öldü... Başımız sağ olsun... Bakın yine kendi menfaatimizi göz önünde bulunduruyoruz “Başımız sağ olsun”

Farkında mısınız bilmiyorum ama yaşayan bir insanın “İnsanlık öldü” demesi kadar ironik bir durum daha yok...

İnsanlık ne zaman mı öldü: Sedeyi kirletmemek için

Çizim: Ayça ÇAY

çizmelerini çıkarmaya çalışan madenciyi sanal ortamlarda paylaşıp vicdanımızı rahatlattığımızda; Özgecan'ın, Münevver'in, Ayşe'nin ve daha nicelerinin kurban gitmesine göz yumduğumuzda; kadına, çocuğa, insana şiddete karşı sessiz kaldığımızda; mendil satan bir çocuğun önünden geçerken ona bir tebessümü çok gördüğümüzde, onun da bir insan olduğunu unuttuğumuzda, sokak hayvanlarına yapılmadık şeylerin kalmadığını göre göre bunları yapanların yaptıklarını yanlarına kâr bıraktığımızda; dil, din, ırk, cinsiyet ayrımı yapanların gün geçtikçe sayılarının çoğalmasına seyirci kaldığımızda, herkesin tek renk olmasını isteyip renk renk olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu unuttuğumuzda insanlık öldü.

Evet, insanlık öldü ama onu tekrar yaşatmak bizim elimizde çünkü hepimiz ona hasret kaldık biliyorum... Nasıl mı dirilteceğiz: Kendimize yakıştığı gibi davranarak, insana yakıştığı gibi insanca yaşayıp insanca yaşatarak... Farid Farjad'ın da dediği gibi:

Güzel konuşmak,

İnce düşünmek,

Halden anlamak,

Sevmek,

Düşeni kaldırmak,

Ağlayanı güldürmek,

Sarılmak

Hep bedava biliyor musunuz?

BAĞLANACAKSIN

Engin VERİM

“Bağlanma” kelimesi aklıma her geldiğinde Nuri PAK-DİL’in Fethi Gemuhluoğlu’na ithafen yazdığı aynı isimli kitabını hatırlarım. Fethi Gemuhluoğlu çevresine bağlananların bir bakıma hikayesini anlatan bu eser, benim için çok kıymetlidir. Şimdilerde bu eserle beraber daha farklı bir kıymet kazanan Çemberlitaş Anadolu Lisesi geliyor aklıma. Kalbimle ve ruhumla bağlandığım bu okul “bağlanma” kelimesine de daha derin ve daha farklı anlamlar yüklüyor.

Bağlanmak, dönüşlülük içeren bir kelime. Bir “-n” ekinin, kelimelere yüklediği bu anlam, bende hep hayranlık uyandırmıştır. Karacaoğlan’ın macerasını ve çaresizliğini anlatan “Sevsem öldürürler, sevmesem öldüm.” mısraları aklıma her düştüğünde Türkçenin gücüne bir kez daha hayran kalmışım. Neyse kelimelerin ardına düşüp konumuzdan uzaklaşmayalım en iyisi.

Bağlanmak, her şey için ve her durum için kullandığımız bir kelime. Bizi etkileyen, içimize sinen ve kendisinden bir türlü kopamadığımız her şey için kullanabiliriz. Bazen bindiğiniz otobüsün sol koltuklarından biri olur, bazen dinlemeye doyamadığınız bir şarkı; bir dost yüzü, bazen de bir sevgili. Ve bazen de bütün bunları kaplayan ve kapsayan bir şehir. O yüzden şair : “Gidersen yıkılır bu kent” demiştir. İstanbul, cevrine ve cefasına rağmen bağlanıp da kopamadığınız bir sevgili gibi vazgeçilmezsiniz olur. Ve bu şehrin kalbinde bir okul: Çemberlitaş Anadolu Lisesi...

Çemberlitaş Anadolu Lisesi, dünyasına dâhil olan bir çok insan gibi benim de bağlandığım bir yuvaya dönüştü.

Kısa bir zamanda böyle bir bağlılığı hiç ummuyordum ve bu durumdan şikayetçi olacak da değilim. Bu okula bağlananlar bilir ki “Çemberlitaş” denince aklımıza önce okulumuz sonra İstanbul’un İkinci Tepesine adını veren ve İstanbul şehrinin de kurucusu olan Konsantin’in anısına dikilen Çemberlitaş Sütunu gelir ki bazen bu okula bağlılığımızın, bu dikilitaşın günümüze kadar ulaşmasını sağlayan çemberlerden kaynaklandığına inanırım. Bu sütünün her bir taşını sımsıkı sararak onu zamanın bütün hırpaniliğinden korumayı arzulayan bu çemberler de başka bir hikayenin konusu olsa gerek ama bizim bağlılığımızın tarihi köklerini bu çemberlerde aramak da pek yanlış olmaz.

Çemberlitaş aklıma her düştüğünde o meşhur şarkının sözleri dilime dolar: “Gel kalbimde tahta sahip ol.” Şarkı her ne kadar terk edip giden bir sevgilinin ardından yazılmış olsa da biz Çemberlitaşlılar için bağlanmaya ve sevdaya dair her şiir ve şarkı gibi yeni anlamlar kazanır. Şehrin kalbinde saklı bir cenneti andıran bu okulun bütün cazibesi, aslında yaşanmışlıklarında yatar. Şehirlerin nasıl ruhu varsa okulların da bir ruhu vardır. Sevginin ve dostluğun hüküm sürdüğü bu iklimin bizde yaratmış olduğu tesir bu yüzden derindir.

Hacı Bayramı Veli’nin Moğol saldırıları sonucunda yeniden imar edilen Anadolu’yu anlattığı şiirinde : “Nagehan bir şara vardım/ O şarı yapılar gördüm/Ben dahi yapıldım/Taşı toprak arasında” mısraları, Moğol istilasının sonrasında yıkılan ve yağmalanan şehirlerin insanın gönlü ile nasıl mamur hale getirildiğini anlatır. Şehirleri yaşatan aslında bu ruhtur. Taş toprakla beraber gönlünüz

yoğrulmamışsa, elbette bu şehrin ruhuna vakıf olamazsınız. Çemberlitaş Anadolu Lisesine adım atanlar tıpkı benim gibi adeta yeniden yoğrulurlar ve farkında olmadan geçmişten gelen halkanın birer parçasına dönüşürler. Bu okula adımını atan herkesi, okulun bu geçmişi kucaklar ve siz bu geçmişle beraber yeniden yoğrulursunuz ve sizler de bu ruhu geleceğe taşırsınız. Tabii ki bu ruhtan nasiplenmek için kapıyı aralamak lazım.

Şimdi düşünüyorum da yirmi sene önce sadece yan duvarını fark ettiğim bu okulda görev yapmak, o zamanlar İstanbul'un ücra bir köşesinde öğretmenlik yapan benim için büyük hayaldi. Bu hayali meğer gizli bir sevda gibi senelerce yüreğimde taşımışım. Bu okula atandığımı öğrendiğimde bu gerçekten ziyade yirmi sene önce kurduğum hayalin büyüsü sardı beni. Bahçe kapısından girer girmez bu ruhun bütün bedenime sirayet etmesi belki de bundandı.

Bu ruhu tarif etmek, anlatmak o kadar zor ki... Çeşitli sebeplerle bu okuldan ayrılmak zorunda kalan, yeni okuluna - öğretmenlerinin bütün azarlarına rağmen- Çem-

berlitaş Anadolu Lisesi üniforması ile giden öğrencimiz, bu ruhu anlar. Yine şu anda Ankara'da Tıp Fakültesinde okuyan bir öğrencimizin lise son sınıfın son ayında sırf diplomasında "Çemberlitaş" yazsın diye bir şekilde kopmak zorunda kaldığı yuvasına dönüşü bu bağın en güçlü örneklerinden biri değil midir? Okuldan ayrılırken mutlaka döneceğini söyleyip numarasının saklı kalmasını arzulayan ve söz verdiği gibi numarasına ve okuluna kavuşan öğrencinin, giderken yaşadığı hüznü geride bırakan kavuşma sevinci kaç kişiye nasip olur ki!...Üniversiteyi kazanan mezunlarımızın üniversite heyecanını yaşayacakları ilk günlerinde yeni okullarına gitmek yerine kendilerini birden okulun kapısında bulmaları bu yüzden değil midir?

Sevgililerin saçlarında asılı kalan Divan şairleri gibi biz de bu okula bağlanıp kalmışız. Çemberlitaş sadece bir şiirle kalbimizi ÇAL'makla kalmamış, bütün dünyamızı esir almış aslında. Tıpkı Haşim'in "O Belde" si gibi. Fakat Çemberlitaş bir "yalan yer değil" bir "gerçek". Bunu en iyi o "melâle" düşünler anlar...

ÇİKOLATA

Fatih CENGİZ

Bir zamanlar ben de küçük bir bebektim. Dünyadan bîhaber, acıktığında, gazı olduğunda ağlayan bir bebek... Fotoğraftaki bebeğe/bebekliğime bakıyorum. Mavi hırkam çok yakışmış. O zamanlar gülmeyi bilmesem de kameraya bakabilmişim. Ablamla otururken çekmişler fotoğrafımı.

Ablamı ben iki yaşındayken kaybetmişiz. Bütün bebeklik fotoğraflarımda ikimiz varız. Benden çok da büyük olduğu söylenemez, 1999 doğumlu. Eğer şimdi yaşasaydı çok iyi bir üniversitede okuyor olurdu ve ondan bana zorla matematik çalıştırmasını isterdim. Onunla birlikte alışveriş merkezlerine gidip doyasıya eğlenirdik, çiğköfte dürümler alıp evde kimse yokken doyasıya yerdik ya da aldığımız abur cuburları paylaşırdık. Tabii ki bol bol kavga da ederdik ama olsun sonsuza kadar küs kalacak değildik ya.

Şu an mezarı, mezarlığın neresinde bilmesem de küçükken bir bayram sabahı diğer ablamla, onun mezarına bayram çikolatası gömdüğümüzü hatırlıyorum, belki yer diye. O küçük bedenimle yiyemeyeceğini hissetmeme rağmen...

Zaman ne çabuk geçiyor. O fotoğrafta bir bebeğim, belki daha uzun yıllar yaşayacağım. Fakat bir gün ben de o küçük kız çocuğu gibi bu dünyadan göçüp gideceğim. Belki o kız kadar masum değilim, değiliz. Biz de bir gün toprağa karışacağız. Gerçi bizim çikolata yeme yaşımız geçmişti değil mi?

ANNEN Mİ BABAN MI?

Ebru DEMİRBAY

Herkesin hayatında onu çıkmaza sürükleyen, cevaplanması güç bazı sorular vardır. “Okulun ne zaman bitecek?”, “Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?”, “Kaç yaşındasın?” gibi. Ama bir tane soru var ki küçüklüğünden beri her sorulduğunda cevabını vermek benim için oldukça zor olmuştur: “Annemi mi daha çok seviyorsun, babanı mı?” Şu an bu oldukça garip ve komik gelebilir ama küçükken kafamı oldukça meşgul etmiş bir konuydu. Daha sonraları ise bu soruya cevap olarak “Ablam” demeye karar verdim.

Fotoğrafta gördüğünüz kişi ablam. Onu “en sevdiğim insan” olarak seçmemin nedeni, benim için hem anne hem baba hem de en iyi arkadaş olmasından kaynaklı sanırım. Ben doğduğumda beş yaşlarındaymış.

Üzerimde en sevdiğim beyaz pijama takımıyla olduğum durumdan biraz sıkılmış ve kaçmak istiyor gibi duruyorum. Ayağım üşümesin diye annemin zorla giydirdiği turuncu ayakkabılar ve eski, tüplü bir televizyon... Ablamsa onu bildim bileli kısa olan saçlarıyla, yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle yanımda kollarını kaçmamı engellemek için vücuduma sarmış bir şekilde duruyor. Bacaklarında yazdan kalma sivrisinek ısırıkları...

Şu anki Ebru olabildiysem tamamıyla onun sayesinde. O olmasaydı bambaşka bir karakterde, bambaşka isimde biri olabilirdim-ki bunu hiç istemezdim.

TARÇIN BEBEK

Melike ÖZTÜRK

Çocukluk anılarımda önemli bir yeri olan arkadaşım Tarçın ile bir fotoğrafımızdan bahsedeceğim sizlere. Ben iki-üç yaşlarındayken tanışmışım onunla. Hiçbir ortak zevki olmayan ben ve ablam ilk kez ortak bir şeyi, Tarçın'ı, sevmişiz.

Tarçın'ın somut olarak hayatımıza girmesi, ablamın yaş gününde olmuş. Annemlerden öğrendiğim kadarıyla teyzemin getirdiği paketten çıkan bebeği görür görmez çok kıskanmışım. Hemen bir köşeye sinip kötü kötü ablama ve bebeği Tarçın'a bakmışım dakikalarca. Bunu fark eden merhametli ablam bana kıyamayıp bebeğin ikimize ait olduğunu söyleyince ablamın okula gidiş saatini ipe çekmişim. O gider gitmez de kapıvermişim Tarçın'ı ve o günden sonra ablam okula her gittiğinde yanımdan ayırmamışım. Bir süre sonra ablam, istemeyerek de olsa bana vermiş bebeğini. Bir gün Tarçın'ın benim gibi ayakta durmadığını fark edip ağlamışım, annemler de onu dolap tutacağına asarak ayakta duruyor gibi görünmesini sağlamış. O günden anıdır bu fotoğraf.

Tarçın, ablamla beni birleştiren, birlikte vakit geçirmemizi sağlayan en özel etken olmuştu. Mesela kavga ettiğimizde Tarçın'ı ortaya yatırıp ona sarılma bahanesiyle birbirimize sarılırdık. Tarçın, şimdi nerede pek emin değilim. Birkaç yıl sonra, ablamın yaptığı gibi ben de onu kendimden küçük bir kıza hediye etmişim. Şimdi düşünüyorum da doğru olanı yapmış olsam da o gün eve gidip nasıl üzüldüğümü bir ben bilirim.

Tarçın gittikten sonra en yakın arkadaşım ablam oldu demek isterdim ama anladım ki ablam zaten hep benim yakınımış yani Tarçın bahaneymiş. Yine de onunla olan anılarımız ablam ve benim için çok özel. İyi ki tanımışız seni Tarçın!

KALBİM

Hicran Buse BAŞER

Kalbim

Bir oyuncak araba misali

Bir çocuğun ellerinde

Ne yapacağı bilinemeyen

Bazen kırmak, parçalamak ister

Bazen sevmek

Bazen hızlandırır arabasını

Bazen yavaşlatır

Bir çocuğun ellerinde kalbim

Ne yapacağı bilinemeyen...

Cizim: Melek AKKOYUNLU

Sait Faik ABASIYANIK'a

Ece Nur TOPALOĞLU

Her vakit olduğu gibi yine bir mektuba nasıl başlayacağını bilemeyen bir mahluk gibiyim. Eğer mektuba nasıl başlayacağını bilen biri olsaydım hiç şüphesiz sizi “Deniz kokan bayım” diye selamlamak isterdim zira sevmem öyle samimiysiz adları. Lakin gelin görün ki bu samimiyetten haddimi fazlasıyla aşmış gibi hissediyorum. Özür dilerim.

Bugünlerde sıkça, laubali tavırlarla “Öykü denen şey de nedir ki? Hiç haz almıyorum şunlardan.” diyerek söylenen insanlara rast geliyorum. Tıpkı sizin “Eftalikus’un Kahvesi” adlı hikâyede bahsettiğiniz gibi bu mahluklar, öyküleri incir çekirdeğini doldurmayacak mevzuların yazıldığı bir yer olarak görüyorlar. Bu yorumları gördükçe esefle ve mahcup bir şekilde boynumu büküyorum.

Yazdığınız hikâyelerde zamanla insanlara bakış açınızın değiştiğini seziyor gibiyim. Mesela daha dün aynı yoldan yürüyorum, insanlar sigara zevklerinden arda kalan kırıntıyı umursamazca fırlatıyor, işte kaldırımların bu aşına olduğum manzarası böylece bozuluyor. Bazen öyle anlar oluyor ki sanki insanların bakışları üzerimde toplanmak için fevkalade bir kabiliyet gösteriyor. Siz ne demiştiniz hani? “*O civarda insanlar korkunç şeylerdi. Garip gözleri vardı. Sabah sabah damlıyorlar; nasıl kazık atacağız birisine, diye fırıl fırıl yalnız hamallarla çuvalların gezindiği sokaklarda dolaşıyorlardı.*”

Nisan ayına girmişiz, bugün defterimin sağ üst köşesine not ederken farkına vardım. Koca bir kış her şeyini toplamış, şehirden göç ediyor. Bu ilkbahar havası tam denizi izlemelik diyorum içten içe. Karşı koltukta henüz size karşı duyduğum özlem öyle mahzun mahzun otururken tramvayın rahatsız edici feryatlarını işitiyorum. Tam yanımda olduğunuzu ve aynen şunları dediğinizi muhayyilede canlandırıyorum: “*Fakat toprağın üstünde koşan, onun üstünde beş on para kazanmak kaygısıyla dönüp dolaşan insanlar ne tuhaf mahluklardı. Ve denize bir dakika durup bakmaya vakitleri olmadığını söyleyen bu insanlar ne zevksiz mahluklardı.*”

İnsan görmediği bir şeyi de nasıl özler ki demeyin lütfen. Bakın mesela, biz insanlar cenneti de görmüyoruz fakat beynimizde canlandırdığımız hoş ve munis manzaralarla cennet denen mekanı bir kılıfa büründürüyoruz. İnsanlar cennet özlemi çekiyor, henüz görmeden ve deneyimleri olmadan. Size olan özlemim de bu hesap işte. Göremeden sevmektir en güzeli, unuttunuz mu yoksa?

Deniz manzaralı banklar, evsizlerin açık hava otelinin bir parçası sanki lakin doğa, açık hava oteli olabilmek için çok fazla bakımsız. Bunu telefon zilini bir kuş ötüşü zannettiğim saliselerde en derin acıyla kavradım. Kulağıma mı fısıldadınız sanki? “*Dünya değişiyor dostlarım. Günün birinde gökyüzünde artık esmer lekeler göremeyeceksiniz. Günün birinde toprak anamızın koyu yeşil saçlarını da göremeyeceksiniz. Benden hikâyesi.*”

İki yol sonra satırlarınıza bakışlarım tekrar çarpıyor, haylaz bir edayla yukardan aşağıya tırmanıyor. “*Kim bilir güzellik dediğimiz garip, müdafası müşkül, çoğu zaman haksız şey belki sesimizde, belki kokumuzda, belki ellerimizin sıcaklığında ve titreyişindedir.*” diyorsunuz ya hani, ne kadar ince manalar yatıyor buralarda. Yıllar

sonra ilk defa bu satırları, henüz yaşıım on yediyken sıcak sıcak ve adeta hiç bitmeyecekmiş gibi yaşıyorum. Ne kadar haklı olduğunuzu sayfalar ve geceler boyunca izah edebilirim. Lakin bazen koskocaman gövdeden sadece kahverengi ve biraz içe çökük bir çift göz bile dikkatini celbedebilirmiş bir insanın, anlıyorum. Dünyanın benden uzak kesiminde ancak ve ancak güzel adamların yaşayabildiğine inanırken onun sadece bir şehir ötemde olması... Sanırım bu meseleyi sizinle bir sahilde konuşmam lazım. Bir martı kadar sever misiniz beni, bilemiyorum.

“Gün olur arkadaş, dost, sevgili, oğul, ana, baba, kardeş hepsi elimizi bırakte-rir. Öyle günlerin en kaçılacak yeri neresi-dir?” diyorsunuz ya, belki de insanlar sırf bu yüzden birbirlerini terk ediyor, ilk terk edilen taraf olmamak için. Bunu daha sonra tartışsak?

Bundan iki yıl önce “Hişt Hişt!”adlı hikayenizi seslendirmiştim, çok dalga geçen olmuştu belki. Daha önce size neden bundan bahsetmediğime hayıflanmakla meşgulüm şimdi. Nasıl da unutabilirim? O hikâyede altını çizdiğim cümleleri hâlâ kaybetmek korkusuyla muhafaza ediyorum. “Hani bazı kulağınızın dibinde çok tanıdığınız bir ses isminizi çağırırverir. Olur değil mi? Pek enderdir.” Geçen ağustos aylarında, ter kokusu sinmiş havayı ciğerlerime tıka basa doldururken aylardır sesini duyamadığım insan beni çağırıyormuş gibi içimde bir his belirdiğinde, ne düzeyde haklı olduğunuzu anladım. Bak görüyorsunuz, ne kadar da yaşamıma sızmışsınız.

Bugün güneş bulutlara yüz veriyor, bu kadar yüz vermemeli diyorum içimden. Hava kapalı olduğunda sevinçli şiirler yazamıyorum. Altını çizdiğim o kadar cümle ve sohbet etmek istediğim o kadar mesele var ki... Sahilde olmalıydık diyorum, söz size en güzel manzarayı bahşedeceğim.

...

GÜVERCİN

Zeynep HACIDOĞAN

Martılar uçuşurken

Bir ağ çıkıyor önlerine

Özgürlük denizlerinde uçmak varken

Bu ağ neden engel oluyor özgürlüklerine?

Bir kuş, bir güvercin,

Ağın üzerine konuyor

Kanadı kırık, zar zor uçuyor

Martılar gülüyor güvercinin haline

Oysa kendileri gülünecek halde

Güvercin, ağı koparmaya çalışıyor

Martılara kırgın olsa da

Martılar şaşırıyor, üzülüyor sonra

Güvercin koparıyor ağı

Martılar unutuyor olayı

Uçuyorlar özgürlüklerine

Belki bir gün başka ağlara kapılmak üzere

AH BU ŞARKILARIN GÖZÜ KÖR OLSUN

Zeynep Sude KURT

Çizim: İlke BAKANÇIL

Kalem her zaman ele “için yazmakla kavrulduğundan” alınmaz. Bir otobüste kalbini sızlatan şarkı çalarken insanların içinde ağlamamak için gözyaşını kelimelere dökme ihtiyacı duyduğunda da alınabilir. Şarkının içindeki sözler kalbine değip, orada senin hikâyene yoğrulup bambaşka cümlelere dönüşebilir. Tıpkı şu an kulaklığımdan kalbime işleyen “Ah Bu Şarkıların Gözü Kör Olsun” şarkısı gibi.

Öyle haklı ve narin bir sitem var ki sözlerinde. Onu unutamamanın tüm suçunu şarkılara yüklüyor. Oysa o kişiyi unutamamız için fark etmeden bir şarkı daha ekliyoruz müzik listemize. Kim bilir belki de gerçekten böyle şarkılar olmasa bu kadar uzun sürmez unutamamız... Ya da en başından bu kadar bağlanmayız çocuklar gibi.

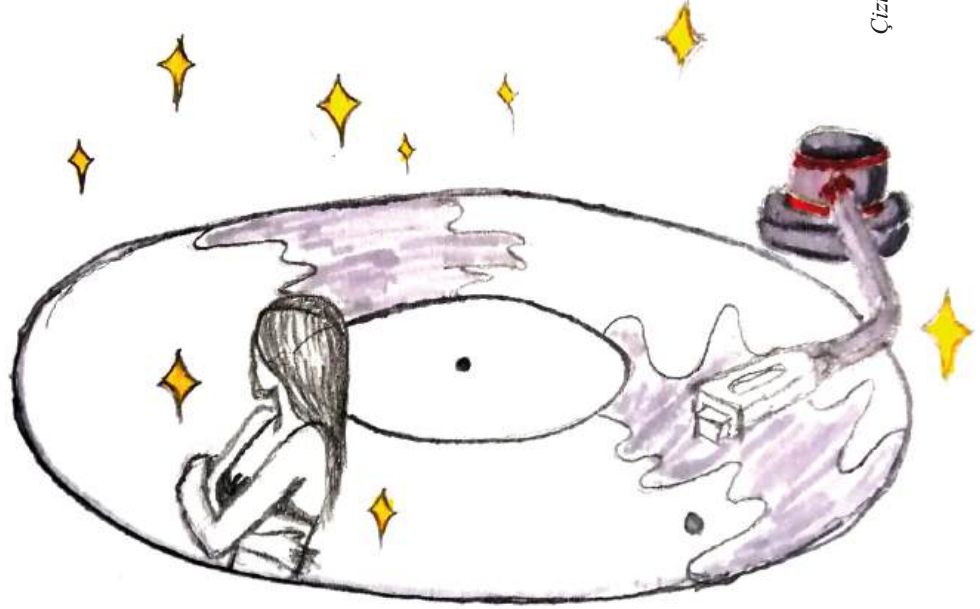
Yok mu sanki benzerleri, elbette vardır ama ona yüklediğimiz anlamı başkasına yükleyemeyiz. Çünkü o şarkılar, o düşünülerek dinlendi bir kere. Artık o şarkı da o anın imzası. Her ne kadar o imzayı tekrar atmaya da çalışsak hiçbir taklit aslını yaşatmıyor.

Olmasaydı bu şarkılar; kalmazdı aklımızda yüzü, hor gözlü bakışları, uzak elleri... Kim bilir belki de unutamamızın tek suçlusu şarkılardır, kalbimizde açtıkları yaralar değil...

BUL BENİ KAYBOLMUŞUM

Çizim: İrem EŞSİZ

İlayda BOZTEPE

Daha ergenliğin başındayım o zamanlar. Aşk bilmeyen fakat yaşamaya o kadar meyilli. Hani olur ya herkesin vazgeçmeyeceği bir hayali, benimki de âşık olmaktı. Ama o herkesin istediği gibi karşılık bulup pembe panjurlu bir evde beraber ölmeyi beklemek değildi benimki. Acı olacaktı bir defa. Ben onu canımdan çok seveceğim, o ise benden bîhaber... İçim yana yana seveceğim. Her gün acıdan kavrulacağım fakat beni ayakta tutan da onun bana verdiği acı olacak. Belki uğruna şiirler yazamayacağım ama dinlediğim şarkılarda onun silueti bilecek karşımda.

İşte o günlerin birinde elimde aşk romanı, kulağımda Pera, evin en sıcak yerinde mayışmış oturuyorum. Derin bir iç çekiyorum, ciğerlerime babamın parfümü doluyor. Artık o da hayalimin bir parçası oluyor. Ne zaman koklasam bu an gelecek aklıma.

“Bul beni kaybolmuşum, izim silinmiş dilim suskun, susmuşum.”

Pera'nın sesini dinliyorum. Hayalimdeki aşkı o kadar

iyi anlatıyor ki her dinleyişimde içim bir tuhaf oluyor, kızarıyorum, hayallere dalıyorum.

“Bak bana mahvolmuş, gecem gününe karışmış bir hoşum.”

Esas oğlan kalbini kırıyor esas kızın. Öfkeleniyorum. Kendim yaşıyormuşçasına üzülüyor, ne yapmalı diye düşünüyorum.

“Ne gün güneşe doymayı bilir ne de ben sana bakmayı...”

”Sayfayı değiştiriyorum ama odaklanmak ne mümkün? Ellerim titriyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kirpiklerime sanki kaldıramayacağım kadar ağırlık konulmuş da açamıyordum gözlerimi.

“Uyutsun gece beni, sevmesem de sensiz hayaller kurmayı.”

Kapandı artık gözlerim. Başladım hayaller kurmaya. Başroller değişmiyor: Kimliği belirsiz kişi, ben ve her gün körüklediğim acım.

Nâzım Hikmet, Murathan Mungan, Ümit Yaşar Oğuzcan ve daha niceleri bu macerayla tanıştığım yol arkadaşlarım olup kalbimdeki yerlerini aldılar ve ilk defa yaşadığım duygulara tanık oldular... Coşkunla, heyecanıyla iyi ki varsın Şiiristan... Ve bizi Şiiristan ile buluşturan Zeynep ve Gülizar Hocalarım iyi ki varsınız...

Senanur DENİZYARAN / 60. Dönem

Şiiristan mı?... Bayram sabahı sevinci... Katıksız, safça, çocukça bir neşe... Herkesin kendi payına düşen şiiri alıp tıpkı çeşit çeşit çikolataların olduğu şekerliğin içinden bana ne geldi acaba merakıyla çikolata paketini açar gibi şiirini hızlı hızlı defalarca okumak...

Engin LÖĞÜN / 60. Dönem

Bana edebiyatı ve baharı sevdiren gün... Çemberlitaş'ın en özel günü...

Hatice Zeynep AYDOĞDU

Mezun olunca okula dönmek için en güzel bahane kesinlikle bu olacaktır.

Doğukan KALUK

Çemberlitaş sıralarındaki yerimi bırakıp gitmiş olsam da beni her 21 Mart'ta o deniz kokulu sokağa çağırın Şiiristan... Yüreği şiirden geçtikçe bizlerin, her anını doyasıyla yaşayacağız Şiiristan'ın. Bağımız büyüyecek gitgide, kopmamak üzere...

Aykız REÇBER / 61. Dönem

Eğer o gün ağaçlara astığımız özel kuşlardan biri olsaydım 21 Mart gününe kanat çırpıp isterdim.

Sıla KAYIŞ

Şiiristan'dan geçen herkes benim memleketlim.

Beste KAYA / 61. Dönem

Okulumuzla özdeşleşmiş bir etkinlik... Seyirci koltuğunda sahneyi izlerken şiiri kalbimde hissettim...

Tolga AYAZ

Siz aşktan n'anlarsınız bayım, demiştin o gün. Herkes hayatı boyunca yaşamıştır bunu: Acılarının başını evcimen telaşlarla okşayıp, bir gölgeyi sevip, sonunda içinde kaybolacağı bir pardesü istemiştir. Bu duygularımı, isyanımı dile getirebildiğim için o sahneye teşekkür ederim. Yıllar geçiyor ama ben hâlâ o sahnedeyim.

Şevval HÜSEM / 60. Dönem

Değişik bir gün...

Akide AHMET

Kuşakların ortak noktası gibidir Şiiristan. Üst dönemini, alt dönemini ve kendini aynı amaç uğruna çalışırken görebileceğin tek yerdir. "Aa sen de mi buradaydın?", "Siz de mi gelmişiniz?" ile başlayan "Yok ya bizim zamanımızda daha güzeldi." ile devam edip "Ne güzel günlerdi." ile biten, mezunları okul sıralarına götüren, okuldakileri tatlı bir heyecanla saran, Çemberlitaş'ın akıldan çıkmayan en önemli geleneğidir.

Utku Kaan GÜLSOY / 62. Dönem

Şiiristan fikrimi

Sıradan, basit, düz bir yolu şenliğe çevirebiliyor. Bir yerde şiirler okunuyor, bir yerde renkli süslemeler asılıyor. Göge Bakma Durağı'nda yıldızlar izleniyor, kuşlar şakıyor. Yürürken attığın adımlar şiire dönüşüyor. Şiiri hiç sevmeyen birinin kalbinden bile şiirler geçiyor...

Melike UÇAR

Baharın habercisi, duyguların resmedilişi... Bir mezunun deyişiyle: "Güneşte şiirleri havalandırmak."

İdil Berra KADIOĞLU

Emek var, emek var... Şiir çok benlik olmasa da emeğin karşılığı verilmeli...

Yusuf AKTAŞ

O gün hepimize bir şiirler olur. Kalplerimiz şiir içindedir, her biri Şiiristan'da hayat bulur. Hepimizin ortak dili Şiirce'dir.

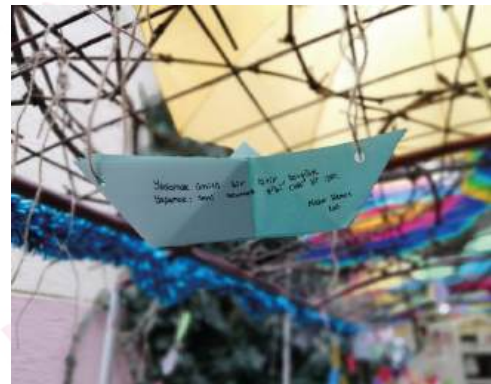
Elif PİRE

Şiiristan... İlk senemde okuldan ayrılmam fikrimi kafamdan silen etkinlik...

Taner ARSLAN

Görev aldığım tek etkinlik...

Tarkan KALKAN

21 Mart, bizim her sene beklediğimiz bahar şenliğimiz:) Mart ayı Çemberlitaş'tan yolu geçen herkes için çifte bahar demek aslında. Bahçenin renkli kıyafetlerini giydiği, şairlerin hepimize fışıldadığı en özel günlerden biri...

Betül YILMAZ / 61. Dönem

Düşünün ki her bir yanınız şiirle çevrilmiş, bir nevi işgal edilmiş... Dünyanın en anlamlı işkencesi, hatırlamaya ve hayâl etmeye dair. Toplu bir anma töreni eksik kalmış her şey için...

Alperen USTA / 62. Dönem

Yıllar yıllar önce, daha cesaretim minicikken ve hiçbir heyecanı tecrübe etmemişken patlattım ilk balonumu, aynalardan evvel güzele güzelliğini söylemek istediğimi ilettiler falım. Beklemeye koyuldum bu dizenin bana ithaf edileceği günü, hâlâ da her yıl yeni bir falı ve sarmaşık dallarından koparılmış taze şiirleri eskilerin yanına ekleye bekliyorum. Biliyorum, hepsi bir araya gelip kaderimi çizecekler ve ben yıllar sonra onları okuduğumda, benim hikâyem bu kâğıtlarla gençliğimde yazılmış diye güleceğim.

Rumeysa BORA / 61. Dönem

Sloganı da kendisi gibi güzel olan etkinlik...

Tuğçe DALKIRAN

Sen bahar vaktinde gelen sevdalı bir yağmur gibisin, çişil çişil Çemberlitaş üzerinde...

Ayşe Şifa YÜCE / 62. Dönem

Gecikmiş özlemlerden geliyorum
Epey ağladım sayılır
Epey şiir ve şiiristan

Çemberlitaş köklerini saldığım
Şiiristan, yapraklarımı açtığım yerdedir.

Sıla SÖYLEMEZ / 62. Dönem

Sayısalcılara bile edebiyatı sevdirecek bir etkinlik...

Arda CİHAN

Bir gelenek, bir tablo, bir klasik... Hayat hikâyesi farklı insanlarca hazırlanan ama her insanın kendini bulabileceği bir çalışma. Baharın müjdecisi... Yeşillenen sarmaşıkların arasında kendimi ararken vaktinde kıymetini bilmediğim, şu an her zerremde hasretini çektiğim okulumun güzelliğini ruhumda hissettim.

Osman Fatih YİĞİT / 62. Dönem

Şiirli bir değnekle dokunulmuş gibi her 21 Mart'ta okulumuz öğrenci ve öğretmenlerinin, en duygusuzunun bile yüzünde tebessüm oluşturan, boğucu sınav haftalarından önce bize bir günlüğüne hayatın bayram olmasını sağlayan etkinlik...

Nisa Nur KÜÇÜK

DARÜLACEZE GEZİSİ

İlayda BOZTEPE

1895 yılında Sultan II. Abdülhamid Han tarafından kurulan, kurulduğu günden bu yana 29.000'i çocuk olmak üzere toplam 72.000 kişiye Şefkat Yuvası olan Darülaceze; din, dil, ırk, sınıf ve cinsiyet farkı gözetmeksizin bakıma muhtaç, yaşlı, engelli insanlara, sokağa terk edilmiş kimsesiz yavrulara hizmet vermektedir.

Şu an Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na bağlı olarak hizmet veren Darülaceze'de barınan sakinlerin tüm giyinme, barınma, gıda, sağlık ve bakım ihtiyaçları kurum tarafından karşılanmakta, hizmet 24 saat aralıksız devam etmektedir. Sakinlerin muayene ve tedavi hizmetleri, koruyucu sağlık hizmetleriyle acil veya kronik rahatsızlıklar tedavi edilmeye çalışılmakta, ileri tetkik ve tedavi gerektiren durumlarda hastanelerle bağlantı kurularak her türlü tıbbi tedavileri yapılmaktadır.

Rehabilitasyon merkezi ile de psikologlar ve gönüllüler eşliğinde atölye çalışmaları yapan sakinlerimizin sosyal yaşantıya adaptasyonları ve motivasyonları sağlanmaktadır.

Darülaceze'ye altı yıl sonra tekrar yolumun düşeceğini hiç tahmin etmezdim. Belki de dergi için yazı yazmak gibi planlarım olmasaydı, yaşlanıp da oraya muhtaç olacağım güne kadar adımı bile anmazdım. Fakat iyi ki çorbada tuzumun olmasını istemişim ve mart ayının sıcak bir çarşamba günü Darülaceze'nin cennetine giriş yapmışım.

İlk gittiğim zamanla şimdikini karşılaştırdığımda şunu fark ediyorum: Hepsi daha mutlu. Bir şeylerle uğraşıp onlardan para kazanıyorlar. Atık malzemelerden yeni ve göze hitap eden çanta, cüzdan, sabunluk vb. birçok ürün yapıyorlar. Bu atık malzemelerin çoğumuzun tekrar kullanmayı aklından bile geçirmedikleri dergi sayfaları, gazete kağıtları, kahve paketleri olması ise sadece kendilerine değil, ülkelerine de katkı sağlamak istediklerinin bir göstergesiydi.

Gezinti sırasında bize eşlik eden rehber, girdiğimiz her odaya "Kolay gelsin gençler!" diyerek selam veriyordu. İnanamayacaksınız fakat bu söz bile onları mutlu etmeye yetiyordu. Ufak şeylerden mutlu olamayan biz gençler için bu küçük diyalog ders niteliğindedir.

Duvara yaslanmış etrafımı izlerken yaşlı bir amca yanıma geldi. Normalde görünce sohbet etmeyi istemeyeceğiniz bir görünüme sahip olan amca bana gülümsedi ve nasıl olduğumu sordu. Elimde olmadan tedirgince gülümsedim ve onunla sohbet etmeye başladım. Dişleri olmadığı için konuşamıyordu. Koluma girip beni bir

odaya doğru sürükledi. Onunla gitmekte bir hayli tereddütlüydüm. Dünyanın hali ortadaydı ne yazık ki. Yine de ona eşlik ettim, hedefimize vardık. İşte o an aklımdan geçen her şey için çok utandım. Üstü başı dağınık, dişleri olmayan amcanın tek istediği gazete sayfalarından yaptığı eşyaları bana göstermekmiş. Çocuksu bir heyecanla bana yaptıklarını gösterdi, beğenip beğenmediğimi sordu. Ona gülümsedim ve her şeyin çok güzel olduğunu söyledim. Daha da mutlu oldu.

Yeniden eski yerime döndüğümde bu sefer de bir teyze yanıma yaklaştı. Kúpelerimi çok beğendiğini söyledi.

Ardından kendininkileri gösterdi. Bir süre onunla kúpeler hakkında sohbet ettik. Bana orijinal olmayan kúpelerin kulağında yara yaptığından bahsetti. O sırada rehber yanımıza geldi, teyzenin dikkatini kendi üzerine çekti. Bu hareketinin sebebini gezinin sonunda kendisinden öğrendim. Teyze tam bir kúpe hayranıymış. Yaklaşık bir koli kúpesi varmış ve sıradaki hedefi benim kúpelerimmiş. Rehber, isteseydi vermekte tereddüt etmeyeceğimi söyledi. Güldü ve kúpelerimi kurtardığını, zaten

teyzenin çok kúpesi olduğu için fazlasına izin vermediklerini söyledi.

Ortak alanda etrafıma bakarak gezerken bir amca beni yanına çağırdı. Önünde daha önceden yaptığı iki çanta duruyordu. Elinde ise bir başka çanta vardı. Bana nasıl yapıldığını gösterdi. Ardından çantaları incelemem için zaman tanıdı. Beğendiğimi her söylediğimde yüzü aydınlanıyordu. Daha da mutlu olması için arkadaşımı da çağırdım. Daha da heyecanlandı, bana anlattıklarını ona da anlattı.

Gezinin sonuna yaklaştığımda aklımda tek bir şey vardı: Onları mutlu etmek bu kadar kolayken neden onları kendimizden mahrum ediyoruz? Neden bir gün bizim de yaşlanacağımızı düşünmeden yaşıyoruz bu hayatı? Evet, yiyecek yemekleri, giyecek giysileri, başlarını sokacakları bir evleri var. Fakat hayat tecrübelerini paylaşacakları, yeri geldiğinde dertleşecekleri, kalplerinin ısınmasını sağlayacak bizler yokuz.

Boş zamanlarınızda gelecekteki evinizi ziyaret etmeniz temennisiyle.

“
İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruları görebilir. Gerçeğin mayası gözle görülmez.
”

Çizim: Nisa Nur ORAN

KÜ-ÇÜK Pİİ-RENS

Zeynep YİĞİT

Okumayı ilk öğrendiğim zaman elime tutuşturmuşlardı Küçük Prens'i. Aynı bu şekilde heceleyerek okumuştum. Sekiz yaşındaydım henüz. Kapağında sarışın bir çocuğun resmi vardı. O zamanlar benim için bir kitabın güzel olmasının tek kriteri resimli olmasıydı tabii. Büyüdüm, benim için güzel kitap kriterleri de değişti. Ama Küçük Prens benim için hala çok güzel, kapağındaki o sarışın çocuksa artık bana çok daha fazlasını ifade ediyor.

O sarışın çocuk kim mi? Kendine dost arayan bir gezgin, çölün ortasında bir tilkiyi evcilleştiren, bir gül tarafından evcilleştirilen prens. Sıradan bir güle, ancak dizlerine kadar yükselen biri, hepten sönmüş uç yanardağa ve ev büyüklüğünde bir gezegene sahip olduğunu düşünürsek hiç de büyük bir prens değil, Küçük Prens...

Boa yılanının içindeki fili de, saf sevgiyi de görebilecek kadar bilgedir bizim prensimiz. Onun oralarda her şey küçüktür. Düzenine düşkündür, her sabah kalkıp yanardağlarından püsküren lavları büyük bir titizlikle süpürür. Gülüne su verir, gün batımını da izlemeyi sever. Hem insan üzgün olunca gün batımının tadına daha iyi varır. Onun o üzüntü dolu küçücük hayatına da Küçük Prens'in dünyada gezerken edindiği bir dostunun onun maceralarını bize aktarmasıyla ortak oluruz. Onu unutmaktan korkan bir dostunun.

“
Sevdiğiniz çiçek, milyonlarca yıldızdan yalnız birinde bile bulunsa yıldızlara bakmak mutluluğunuz için yeterlidir.
”

Herhalde günün birinde ben de Küçük Prens'le karşılaşsam en büyük korkum onu unutmak olurdu. Gezdiği gezegenler arasında yedincisiydi dünya. “Orada yüz on bin kral, yedi bin coğrafyacı, dokuz yüz bin iş adamı, üç yüz bir milyon kendini beğenmiş yani aşağı yukarı iki milyar büyük yaşamaktadır.” Kısacası oldukça sıkıcı bir yer dünya. Neden mi size bu sayıları verdim çünkü büyükler sayılara bayılırlar.

Dünyada bir çöle inip insanları bulamayınca kendini yapayalnız hissediyor prensimiz, “Kimsiniz? Hepiniz dostum olun. Yapayalnızım. Yapayalnızım...” cümlesinin ruhumda bıraktığı hüznü size anlatacak kelimeler bulamadığım için direkt onun söylediği gibi aktarıyorum. Bazen susmak Küçük Prens'i anlamak için daha iyi bir çözüm gibi geliyor. Çölde dost ararken bir bahçe dolu su gülle karşılaşılıyor. Kendi çiçeğinin eşsiz olmadığını anlayınca üzülüyor. Tilkiyle karşılaşılıyor sonra Küçük Prens. Dünyada edindiği ilk dostu oluyor, ondan evcilleşmenin ne demek olduğunu öğreniyor, gönül bağı kurduklarından ölene kadar sorumlu olduğunu öğreniyor. Tilkiden ayrılıp da tekrar o gül bahçesine döndüğünde aslında kendi çiçeğinin o binlerce gülden çok farklı, eşsiz olduğunu anlıyor. Çünkü onlar ne biri tarafından evcilleştirilmiş ne de birini evcilleştirmiş. Küçük Prens cebine koyduğu hakikatlerle birlikte çölde yoluna devam ediyor. Bir tren makasısıyla, bir satıcıyla karşılaşılıyor, dedim ya bizim prensimiz maceracı, dostlar edinmek istiyor. Ama bugünlerde insanların durup dost edinmeye, yeni kişiler tanımaya hiç mi hiç vakti yok. Sonunda onu

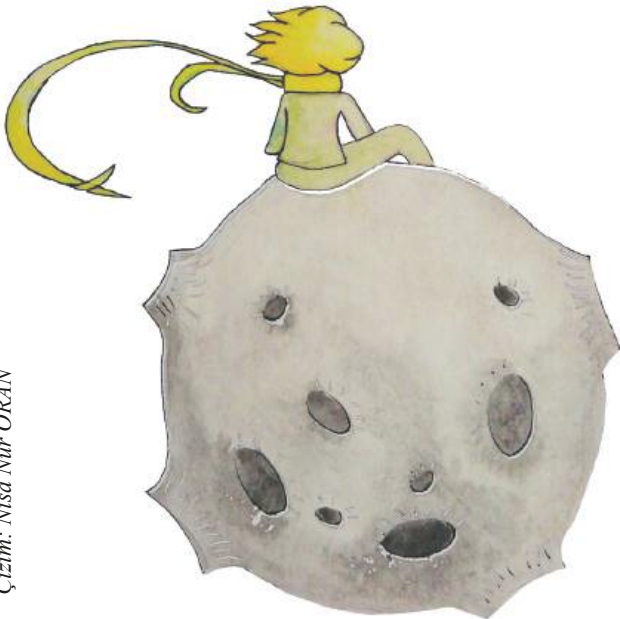
bizimle tanıştıran kişiden ona bir koyun çizmesini istiyor ve böylece yollarımız onunla kesişmiş oluyor. İstedığı gibi bir koyun alınca bu kez koyunun biricik gülünü yemesinden korkuyor, gülünü düşündükçe daha çok üzülüyor prensimiz çünkü gülünün kendini savunmak için dört dikeninden başka bir şeyi yok. Küçük Prens ise onu gezegende tek başına bırakmıştı. Ama olsun o, çiçeğine, uyurken bile benliğinden lamba alevi gibi yanan bir gül görüntüsüne, sonsuz bir gönül bağıyla bağlıydı.

İşte Küçük Prens'ten alacağımız en güzel ders de bu olacak: Sevgi. Saf sevgi... Bir insana da duyulsa, bir tilkiye de duyulsa, bir çiçeğe de... Yalnızca sevgi. Bizlerin koca koca evlerde, kuyularda, bir bahçe dolusu gülde bulamadıklarımızı Küçük Prens gezegeninde, tek bir gülde ve birkaç damla suda bulabiliyor.

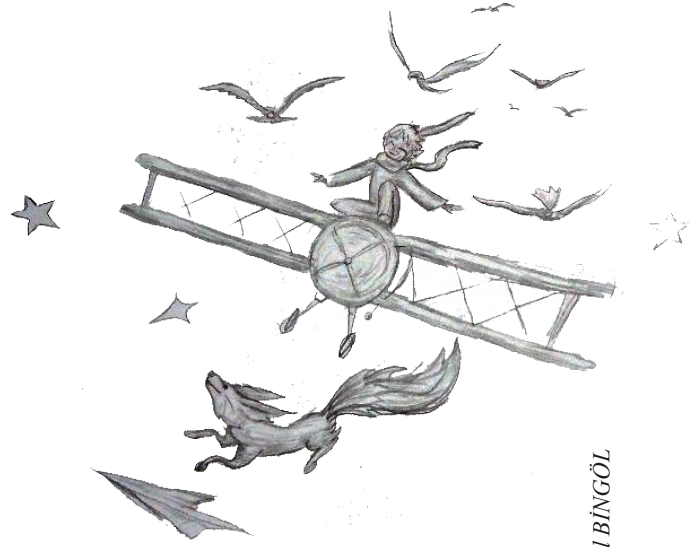
İnsanların arasında da yalnızlık duyulur.

Sadece dönüp duruyoruz, ne istediğimizden haberi-miz yok. Hızlı trenlerle, uçaklarla seyahat ediyoruz ama nereye gittiğimizi, nereye varacağımızı hatta nereden geldiğimizi bile unutmamız. Sürekli bir şeylerin peşindeyiz ama ne aradığımızı bile bilmiyoruz, zaten yalnız çocuklar ne aradıklarını bilirlir.

Sonra Küçük Prens çölün ortasında, kuyunun oradayken gitme vaktinin geldiğini dostuna anlatmak istedi. Tam bir yıldır buralardaydı, hem gülünü de çok özlemişti. Anlatıcının içini bir korku kapladı, o anda tilkinin sözleri geldi aklına: “Birinin sizi evcilleştirmesine izin

Çizim: Nisa Nur ORAN

Çizim: Betül BİNGÖL

verirseniz gözyaşlarını da hesaba katmalısınız.” Haklıydı tilki. Küçük Prens'in gideceği yol çok uzundu, bedenini ise taşıyamazdı, ağırdı. Çöle ilk indiği zamanlar bir yılanla tanışmıştı, dokunduğu her yarattığı geldiği yere yollayabiliyordu o. Yılanla anlaştı, şüphesiz korkuyordu ama çiçeğinden sorumlu olduğunu biliyordu, bir de gülü öyle güçsüz, öyle saf ki!

Böylece Küçük Prens gezegenine geri döndü. Onun hayatına ortak olmak insanı sonsuz bir kedere sürüklüyor, aynı zamanda biraz çocuklaştırıyor.

Sizi büyütecek bir kitap olduğunu söylesem belki daha çok ilginizi çekerd ama bu kitabı okuduktan sonra çocuk olmak size daha cazip gelecek, biliyorum. Dönüp dönüp tekrar okuyacağımız bir kitap, okumanız gereken bir kitap. Her okuyuşunuzda size yeni bir şeyler katacak, her ruh halinizde farklı bir şeyler öğreneceksiniz prensimizden.

Kitapla kurduğum bu bağa bakacak olursak Küçük Prens beni de evcilleştirdi belki de, kim bilir... Siz de bu kitabı bitirip gökyüzüne baktığınızda mutlu olacaksınız. Çünkü sevdiğiniz o yıldızlardan birindeyse, yıldızlara bakmak mutluluğumuz için yeterlidir. Sizin de gülmeyi bilen yıldızlarınız olacak.

Koşuşturmadan vazgeçmediğimiz şu dünyada bir gün yolunuza gülümseyen, altın saçları olan, sorularınıza karşılık vermeyen bir çocuk çıkarsa bilin ki odur. O zaman haber salın, Küçük Prens'in döndüğünü bildirin bana, bize, onunla tanışmış herkese!

Kendini yargulamak, başkalarını yargulamaktan daha güçtür. Kendini yargulamayı başarabilirsen gerçek bir bilgesin demektir.

ÇAMAŞIR MAKİNESİNDEKİ GÖKKUŞAĞI

Betül Beyza ILGAZ

Çizim: Betül BİNGÖL

Eğer hayal kurma şansım olsaydı muhtemelen bunu yapardım. Hayatın siyah ve beyazdan ibaret olduğunu düşündüğümden midir bilinmez zihnimde dolanan her bir nesne, her bir öykü, her bir hatıra yalnızca siyahtan ibaret. Ara ara beyazın da zihnimi kurcaladığını söylemeliyim. Bazı zamanlar gökkuşağını da özlediğim oluyor tabii. Zaman zaman aklıma gelen eski silik hatıralar bana renkleri vadederken ben biraz da onlara inat eski hayatımdan biraz daha uzaklaşıyorum. Kısacası kendimden kaçıyorum. Neden mi kaçıyorum? Dürüst olmak gerekirse bu noktada size verebileceğim herhangi bir cevap yok. Yine de kendimi sevmeye ya da seilmeye değer görmediğimden diyebiliriz sanırım. Aslına bakarsanız ölene dek hayatımın böyle devam edeceğini düşünmüştüm. Buna hiçbir şeye inanmadığım kadar çok inanmıştım. Gerçekten bunu yapacaktım da ama çamaşır makinesindeki gökkuşağı bir gün bütün hayatımı değiştirdi.

Okuldan dönerken her zaman önünden geçtiğim kuru temizlemecinin önünde durma gereği duydum. Açıkçası ne orada durmak istiyordum ne de kuru temizlemecide herhangi bir işim vardı. İlgimi çeken tek şey düzgün bir sıra halinde dizilmiş olan çamaşır makinelerinin önündeki sıralardan birinde ters bir biçimde oturmuş çocuktü. Neden tepetaklak bir biçimde oturuyordu? Daha da önemlisi neye bakıyordu? Kendimi onun yanında otururken bulduğumda şaşırمام gerekirdi tabii ancak hareketsiz hayatımda böyle bir değişikliğin iyi olacağını düşünmüş olmalıyım ki kendimi onun

yanında oturup onunla konuşurken buldum. Elimden geldiğince nazik davranmaya çabalayarak:

“Merhaba! Ne yaptığımı sormamın bir sakıncası var mı?”

Çocuk, dönmeye devam eden giysilerden gözlerini ayırmadan sorumu yanıtladı:

“Gökkuşağına bakıyordum. Sen nasılsın?”

O an onun neden söz ettiğini anlamak için gerçekten büyük bir uğraş vermiştim. Çocuk yüzümdeki gerginlik işaretlerini görmüş olacak ki sözlerine devam etti:

“Sen de göremiyorsun değil mi? Çok yazık. Oysa denemiyorsunuz bile.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım:

“Neyi denemiyormuşuz?”

Çocuk, duruşunu düzelterip yanıma düzgün bir biçimde oturdu:

“Bakmak ve görmek çok farklı şeyler diyorum. Herkes bakabilir ama herkes göremez. Bu şuna benzer, herkes özeldir ancak bunun farkında olan kişi sayısı bir elin beş parmağını geçmez.”

O anda bu çocuğun toz pembe düşüncelerle donatılmış ve beyni sahte düşüncelerle doldurulmuş insanlardan biri olduğunu kavramıştım. Yine de sözlerimi sürdürdüm. Ne kaybedebilirdim ki?

“Herkesin özel olduğunu mu düşünüyorsun? Bense insanların oldukça sıradan olduklarını düşünüyorum. Eğer onları nitelemem gerekiyorsa da bunu insanları ikiye ayırarak yapardım: dışlananlar ve dışlayanlar ya da belki de mutlu olanlar ve mutlu olmayanlar.”

Çocuk, yüzüme öyle bakıyordu ki bir anlığına ben bile sözlerimden şüphe duymuştum. Çocuk derin bir soluk aldı: “Biz ona şöyle mi desek, mutlu olanlar ve mutlu olacaklar. İnan bana, yalnızca yüzeysel düşünüyorsun. İnsanların düşüncülerine öylesine odaklanmışsın ki kendi düşüncelerinin ayırında bile değilsin.”

O an gerçekten sinirlendiğimi hissettim. Kendi düşüncelerimin ayırında değildim demek. Ben kendi düşüncelerimin her zaman ayırındaydım. Yalnızca bunları dışarıya göstermiyordum. Örneğin orada bir gökkuşağı görüyor olsam bile çamaşır makinesinde bir gökkuşağı olduğunu kimseye söylemezdim. Bu beni onlar arasında küçük düşürdü. Öyle değil mi? Bir saniye, ben başkalarının benim hakkımdaki düşünceleri için mi endişeleniyordum? Ben herhangi bir şey söylemeyince o sözlerine devam etti:

“Söylesene makinenin içinde sen ne görüyorsun?”

O an yutkundum. Ne görmem gerekiyordu? Neyi söylemeliydim? Doğru yanıtı veremezsem ne olurdu? Birkaç kez karşılaştığım bu çocuk benim hakkımda neler düşündü? Ellerimin titrediğini hissettim. Aniden neden bu kadar soğmuşlardı. Yine yanlış mı yapacaktım yoksa? Onun elini kendiminkinin üzerinde hissettiğimde gözlerimi çabucak kırıştırdım. Düşüncelerimi hızlıca toparlamaya çalıştım. Dudaklarımdan yalnızca birkaç kelime dökülebildi. Çocuk işaret parmağını dudağına götürerek sessiz olmamı işaret etti:

“Hadi ama bana söyleyebilirsin. Yalnızca düşüncelerini merak ediyorum. Anlıyor musun beni? Bana gerçek seni göster lütfen. Bana herkesten gizlediğin o şeyi göster.”

Dudaklarımı stresten kemirdiğimi fark ettiğimde bunu çabucak kestim. Bir kez daha makineye doğru bakmaya başladığımda ağır ağır dönen bu makinenin içindeki renge renk kıyafetlerin gerçekten de gökkuşağına benzediğinin ayırında vardım. Hatta şu anda bir gökkuşağının altında oturuyor muyduk? Gökkuşağının altında tutulan dileklerin gerçeğe dönüştüklerine o anda inanmak istedim ve renklerini yeniden kazanmayı diledim:

“Aslında söylediğin gibi orada az kişinin görebileceği bir gökkuşağı gizli. Bu çok garip. Oysa az önce orada olmadığına yemin bile edebilirdim. Ne yaptın? Sihir mi?”

Çocuk kaşlarını merakla yukarı kaldırdı, kısa bir sürenin ardından da sorumu yanıtladı:

“Yalnızca kendin gibi olmanı sağladım. Hepsi bu. Seni başkaları gibi yargılamam. Yargılasam bile bu neden umrunda olsun ki? Başkalarının düşüncelerinin seni değiştirmesine ve farklı biri haline getirmesine izin verme lütfen.”

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Ben gerçekten ben miydim yoksa başkalarının yönlendirmesindeki bir kukladan mı ibarettim? Onun elinin altındaki elim zangır zangır titriyordu. Zihnim bulanıyor, düşüncelerim birbirine giriyordu.

Sonunda gözyaşlarıma engel olamayacağımı fark ettim. Yanaklarıma doğru akan sıcak gözyaşlarına karşın konuştum:

“Kendim olmaktan korkuyorum çünkü o zaman yalnız kalırım öyle değil mi? Sahte bir şekilde gülümsüyorum çünkü üzgün olduğumu kim anlayabilir ki? Fikirlerimi söylemiyorum çünkü insanlar beni yargırlar. Yalnız kalmak kendim olamamaktan daha kötü bir durum diye kendimi avutuyorum ama bu doğru değil. Bu çok zor.”

Nefesimin kesildiğini duymusadım. Yine de devam etmek istedim. Belki de hayatımda ilk defa birine gerçekten hissettiklerimi söylüyordum:

“Bu büyük bir yük ve ben gün geçtikçe bunun altında ezildiğimi hissediyorum. Bazen kendime diyorum ki “Bundan vazgeçmelisin. Bu sen değilsin.” Kimi kandırıyorum? Ben uzun zaman önce renklerle birlikte benliğimi de yitirdim. Artık bunun geri dönüşü olamaz. Olsa bile beni ben olduğum için kim sevebilir ki?”

Şiddetli sarsıntularla ağlarken ellerimin ısınmaya başladığını fark ettim. Ellerimi sıkıca kavramış olan eller onların sınımsız olmasını sağlamıştı. Şiddetli titremelerimi fark etmiş olacak ki beni kolları arasına aldı. Gökkuşağının altındaki bu ufak sırada otururken hayatımda ilk defa bir yere ait olduğumu hissettim. Dudaklarını yavaşça kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı:

“Hayatının parçası olmak isteyen biri olabilir mesela.”

Tek eliyle nazikçe yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildi ve konuşmasını sürdürdü:

“Söylesene, benim evrenim olur musun ya da ben içindeki sonsuzluğun bir parçası olabilir miyim?”

O anda herhangi bir cevap verememişim. Yalnızca ikimizin kenetlenmiş ellerinden yayılan sıcaklığın yanaklarıma doğru ulaştığını ve kıpkırmızı olduğumu anımsıyorum. Böylece kaybettiğim renklerden biri olan kırmızıyı tekrardan kazanmışım. Renkler o zaman bir kez daha hayatıma girmişti.

İşte hikâyem böyle başladı. Bir gökkuşağının altında bir dilek dilememle başlayan hikayem hâlen devam ediyor. Nasıl biteceğinin umrumda olduğunu sanmıyorum. Bundan sonra tek dileğim kendim olmaya devam edebilmek ve beni ben olarak seven insanlarla olabilmek. Size bir tavsiye vermek isterim. Bu vereceğim tavsiye öyle çok felsefi bir şey değil belki yine de söylemek isterim.

“Lütfen çamaşır makinesinin içindeki gökkuşağına inanın çünkü o gerçek ve sizin dileklerinizi gerçekleştirmek için bekliyor. Kaybettiğiniz renkleri bir kez daha size kazandıracak ve gerçek mutluluğu bulmanızı sağlayacak.”

Kayıbettiğiniz renklerinize kavuşmanız ve onlara sınımsız sarılıp asla yitirmemeniz dileğiyle.

YİĞİT SERTDEMİR'LE SÖYLEŞİ

Ali Alperen USTA / 62. Dönem

Üç sene önce Şehir Tiyatroları Haldun Taner Sahnesi'nde "Hayal-i Temsil" oyununu izlemek için gittiğimde hayran kaldığım, benim için 'idol' kelimesinin anlamını sonuna kadar dolduracak olan, sahnede karakterden karaktere girip harikalar yaratan ve aynı zamanda oyunun yönetmeni de olan Yiğit Sertdemir'in hayatımda ve geleceğim için aldığım kararlarda bu kadar etkili olacağını bilmiyordum. İlk Türk Müslüman kadın oyuncularından Afife Jale ve Bedia Muvahhit'in anlatıldığı oyunda Mak-yör Dikran ile başlayıp iki mühim kadının hayatlarında karşılaştıkları birçok erkeği tekrara düşmeden o kadar güzel canlandırıyor ki sahnedeki adam, ilk perdenin sonundaki Othello sahnesinin ardından 'Bu adam kim yeağğ!!!' diye bağırarak hanımefendinin yaptığını yapmadıysam tiyatroya olan saygımdan dolayıdır. Düşünüyorum da o gün bir şeyler oluştu kafamda tiyatronun gücüne ve yapabileceği şeylere dair.

Oyunun hemen ardından heyecanla araştırmaya başladım bu olağanüstü kişiyi. Karşıma Kumbaracı50, Altıdan Sonra Tiyatro ve son yıllarda tiyatro adına yapılan pek çok özgün iş çıktı. Hayal-i Temsil'de başlayan tanıma ve hayranlık sürecim OBEB'le devam etti. Cyrano de Berjerac ile sonra... 444'le, Şizo Şeyks ile, HE-GO ile, 3.RİCHARD ile... Tüm bu oyunlar her şeyden önce tiyatrodaki pek tabii bambaşka şeyler yapılabileceği düşüncesini soktu aklıma. Kişisel katkıları ise ayrı bir yazı konusu...

Röportaj için buluşmaya gitmeden haftalar öncesinde başladı heyecanım. Heyecanlıydım çünkü kafanızda yerleştirdiğiniz yerle gerçekte karşılaştığımız her zaman aynı olmayabiliyor. Onun korkusu vardı belki de. Yaklaşık yarım saatlik sohbette özel olarak sormasam bile bazı konularda yol gösterebilecek cevaplar almak mutlu etti beni. O yersiz korkunun içi boş çıktı yani. Aşırı stresin ardından gelen rahat bir tebessümle ayrıldım yanından, hayranlığım bir kat daha artmış olarak.

Yiğit Sertdemir'le aynı zamana denk gelebilmek ve yaptığı işlere bir ucundan şahit olabilmek benim için büyük bir şans. Umarım ki şu ana kadar denk gelememiş olanlar bir şekilde rastlaşır kendisiyle. Kumbaracı Yokuşu'ndan aşağı inerek başlanabilir mesela... Öncesinde gerçekleştirdiğimiz sohbeti okuyarak tabii...

Hayat hikâyenize baktığımızda sizinle ilgili bilgiler çoğunlukla İTÜ sonrasında başlıyor. Daha öncesini sorarak başlasak...

Benim çocukluğum genel olarak matematik üzerinden geçti. Çok erken başlamıştım zaten ilkökula, beş yaşında filan. Sonrasında İzmir'de Eşrefpaşa Ortaokulunda okudum. Matematikle aram hep iyi oldu. Liseye gelirken fen lisesinde okudum ben, İzmir Özel Türk Fen Lisesinde. Çalışkan mıydım, diye bir düşününce fena değildim yani ne çok tembeldim ne çok çalıştım ama notlarım kötü değildi. Dersi derste öğrenenlerdendim ben. Evde ders yapmazdım ki tüm eğitim hayatım boyunca öyle oldu. Çok kopyacı da değildim. Fen lisesi olduğu için matematik-fen formasyonu geçti o yıllar. Hiçbir zaman haylaz bir çocuk olmadım ki fazla edep bile sayılabıldım. Dedemin bir yeleği ve cep saati vardı, okula öyle giderdim. ŞecaattinTanyerli filan dinlerdim. Öyle bir dönemim oldu. Çok sonradan, liseden sonra açıldığını söyleyebilirim. Ama isterim o zamanlara dönmeyi...

Tiyatroyla olan ilişkiniz başlamış mıydı o zamanlar peki?

Tabii tabii, vardı o zamanlar da ilgim. İlkokulda Ömer Seyfettin hikâyeleri uyarlardık, Devekuşu Kabareler, Zeki-Metin, Nejat Uygur parodileri çalışıp oynardık. Lisede ise dediğim gibi ben fen lisesindeydim ama okulda Anadolu lisesi de vardı. Okulun çok güzel bir sahnesi ve tiyatro kulübü vardı. Ben de tiyatro yapmak istediğim için gittim kulübe ancak fen lisesinde olduğum için almadılar beni kulübe “Siz fen lisesisiniz!” falan. İntikamım acı oldu.) O sebeple lisede yapamadım ancak hep yapmak istedim. Üniversitede resmi olarak başladım.

1995’te İTÜ Makine Mühendisliği bölümüne başlamışsınız ama okulu bitirmeden 2002’de Yeditepe Üniversitesi Tiyatro Bölümüne geçiş yapmışsınız. Bu dönem tiyatro ile bölüm arasında ikilemede kaldığınız bir dönem miydi?

O dönem hayatımın en güzel seneleriydi diyebilirim. ALTIDAN SONRA TİYATRO’nun kurucu üyeleriyle biz orada tanıştık ve amatör olarak tiyatro yapmaya başladık. O yedi senede amatör olarak mühendislikle, profesyonel olarak tiyatroyla ilgilendim. Daha erken bırakmamamın birkaç özel nedeni vardı. Tabii ki aile açısından bir kabullenme süreci oldu, sonuçta makine mühendisliği için İstanbul’a gelip hedef değiştiren biri oldum ama değiştirdiğim hedef içerisinde de takdir edilebilir bir yerde-ailem için- olduğum için bu bir sorun olmadı. Onun dışında ‘Acaba makineyi bitirsem mi yoksa bırakıp sınava girip konservatuara gitsem mi?’ ikilemi oldu herkeste olduğu gibi. Çoğu tiyatrocunun da 2. üniversite olarak okur tiyatroyu. Bu şekilde olsa da o yıllar içinde hem amatör hem de profesyonel anlamda tiyatroya devam ettim. Zaten ALTIDAN SONRA TİYATRO’yu 1999 yılında kurduk. 2002 yılında

da hem Şehir Tiyatroları’na geçtim hem de tiyatro okumaya başladım.

Haluk Bilginer’in Türkiye’de konservatuar eğitiminin yetersizliği hakkında bir eleştirisi ve tiyatro yapmak isteyen gençlerin başka bir bölüme girip (psikoloji,felsefe,edebiyat gibi) kulüplerde devam etmeleri gibi bir tavsiyesi var. Siz bir eğitmen olarak bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Tabii belli bir birikim üzerinden söylüyor Haluk Bilginer ve kuşkusuz haklı olduğu bir taraf var ama ülkenin koşullarından kaynaklı yetersizliği konservatuarlara yüklemek haksızlık olur. Bu yetersizliğin sebeplerinden biri toplumsal koşullarken birisi de çağın kendi koşullarıdır. “Tiyatro eğitimi ne kadar gereklidir?” sorusu da tartışılır. Kaldı ki bizim tiyatro (ben dahil) alaylı gelenekten geldiği için bunun güzel örneklerindedir. Ama bu, eğitim alınmadığı anlamına gelmez, sadece diplomanız yoktur. Konservatuarın en büyük katkısı her gün tiyatroyla ilgilenmek zorunda kalman. Ben şöyle bir şey ekleyebilirim, mesela ben matematik formasyonu olan biri olmanın her zaman avantajını yaşadım tiyatrodaki. Çünkü her şeyde olduğu gibi matematik tiyatrodaki da çok etkili. Analitik düşünmek, parçalı düşünmek vb. Sadece oyunculuk eğitimi almak bence de yeterli değil. Oyunculuk bireysel bir deneyimdir.

Gençlikten söz etmişken, OBEB’i 20’li yaşlarınızın ortalarında yazmışsınız. Bu kadar iyi bir oyunu bu kadar genç bir yaşta yazmak diğer oyunlarınız için üzerinizde bir baskı oluşturdu mu?

Benim oyunlarım, yazayım da bir gün oynanır tarzında olmadı. Yazdım ve o anda oynandı hatta bazen provaya girildiğinde yazmaya devam ediyordum. OBEB o dönemde çok beğenildi, grubun adını OBEB sanıyorlardı hatta. O bakımdan bir gerginlik oluyor insanda ama ben bir oyun yazdıktan sonra olur bu genelde. Ama o gerginliğin sonu yok. İlla ki çok kötü şeyler de yapacaksınız, bunu zaman içinde öğreniyorsunuz. Rezil olacaksınız, rezil olacağınızı bilerek bir işe başlamak kadar özgürleştirici bir şey yok. Sanatta hata yaptığında bu senin sorun değildir, bir sonraki eserinden önceki durağın demektir. O yüzden özellikle sanatta hata yapmaktan korkmamak gerekir.

Bir de son zamanlarda televizyon ve sosyal medya popülaritesi olan ve tiyatro geçmişi olmayan insanların büyük sahnelerde, fahiş fiyatlarda, kapalı gişe oynayan oyunlarda rol aldığını görüyoruz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Benim anladığım şu anda televizyon dünyasında sancılı bir dönem yaşandığı için herhalde menajerler tiyatroya dönün dediler biraz da. Orada tabii ki ticari bir durum var.

İnsanlar biraz da ünlü görmeye gidiyorlar.

E tabii, oradaki mesele şu. Zamanında ben de ünlülerin içinde olduğu bir oyun yaptım ama benden nefret ettiler. Çünkü ünlülerin tanınmadığı bir oyun yaptım. Makyajlılardı, maskelilerdi... O tanınırlığı kullanıyorlarsa o tarz tiyatrolarda gişeye yansıyor bu durum. E tabii bu fiyatlar varsa seyirciye bir şey söyleyebiliyor olması gerekir bu oyunların. Yani yapılan iş ahlaklıysa ve iyiyse sahne üzerinde, beni ilgilendirmez. Ama neden 20 lira, neden 50 lira değil diyemem, orada ticari bir durum var. Biz fakirler orada oyun seyredemeyiz orası ayrı bir durum :) Tekrar ediyorum, zamanında da vardı, manken de olsa iyi oynuyorsa beni ilgilendirmez.

Son zamanlardaki seyirci kalitesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Geçmişe bakıldığında artan seyirciye rağmen kalitede farklılık var mı?

Çok ciddi bir değişim var. Tolere edilemeyecek kadar saygısızca davranışlar var. Bunun birinci sebebi telefon. Öteki sebebi ise bu telefona bağlı olarak televizyon ve internet dünyasıyla kurulan iletişimin bu hale gelmesi. Tiyatrodan da bu sebeple uzak kalınması. Bu coğrafyaya sinmiş olan bu laçkalık, her şeyin içinin boşalması, seyretme eğilimine de yansıyor. Burada genel bir sorun var ve bu durumu az önce bahsettiğiniz büyük prodüksiyonlu oyunlar ve ödenekli tiyatrolar engellemek zorun-

dadır. Bunun bir yolunun bulunması gerekiyor. Muhsin Ertuğrul, zamanında seyirci ve sanatçı girişini ayırmış ve belli günler dışında iki tarafı bir araya getirmemiş. Sanatçının daha değerli olduğu bilincinin yerleşmesi amacıyla. Çünkü 1900'lerin başından bahsediyoruz ve kolay bir serüven değil. Son zamanlarda bu sınır kalktığı için ve sosyal medya üzerinden istenilen her şey söylendiği için durum bu halde. Buna kimsenin hakkı yok, ki seyirciye değer verilen bir tiyatrodan hiç yok.

Son olarak lise öğrencilerine ve gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Liseyi bırakın dermişim :) Bir şey tavsiye etmek her zaman işe yaramaz. Arkadaşlara ne tavsiye edersem edeyim yapılmayacak çünkü bana söylendi ben de yapmadım :) Ne kadar tavsiye edersek edelim deneyimlemek kadar güçlü bir öğretici yok insan hayatında. İlk söyleyebileceğim ruhsal ve fiziksel sağlığınıza dikkat edin çünkü bedeninize çok ihtiyacınız var. İkincisi ise ne olur hata yapmaktan ve saçmalamaktan korkmayın. Hayat notlardan ibaret değil, hem de hiç değil. Öğretilen şeyler çok değerlidir ama kutsal değildir. Onları dönüştürmek bizim elimizde ve bu da hata yaparak olur, saçmalayarak olur ve risk alarak olur. Deneyimlemekten vazgeçmeyin ve korkmayın. Ne olabilir ki yani en fazla beğenilmezsiniz, şu an çok mu beğeniliyorsunuz :)

Deneyin, deneyin, deneyin...

ÖĞRENCİ, ÖĞRETMENLİK VE BEN

Burhanettin KORUCU

1979 senesinin 1 Mart'ında Erzurum 50. Yıl Ortaokulunda fen bilgisi öğretmeni olarak göreve başladım. Öğrencilerimden biri de şu an Fatih ilçe Milli Eğitim Müdürü olarak görev yapan Mucip Kına idi. Ailem ve çevremdeki insanların çoğu, kısa zamanda öğretmenliği bırakacağını, geçici bir hevesle yaptığını düşünüyorlardı. Ama o gün bugündür mesleğimi severek yapıyorum. Bugün tekrar geçmişe dönüp “Yeniden öğretmen olmak ister misiniz?” diye sorsalar seve seve “Evet!” derdim.

Meslek hayatım boyunca güzel ülkemizin güzel insanlarına bir faydam olduysa ne mutlu bana. Çalıştığım hiçbir okulda kötü bir iz bıraktığımı düşünmüyorum. Her okulun kendine özgü güzellikleri vardı ve hep güzel taraflarını görmeye çalıştım.

40 yıl dolu dolu geçti, bir sürü hatıra ve iz bıraktı, bunları yazmakla da bitiremeyiz. Çok şükür ki kötü bir anımı hatırlamıyorum. Zaten güzellikler olmasaydı bu mesleği severek yapamazdım. Gün geldiğinde emekli olurum. Hiç bıkkınlık yaşamadım. Demek ki mesleğime âşıkımışım ve iyi ki âşık olmuşum. Tabii bunlar benim düşüncem, bugüne kadar mesleğimde pişman olduğum hiçbir şey yaşamadım çok şükür...

Öğretmenlikte eğitim ve öğretim birlikte götürüldüğünde başarı arkasından koşar, tabii ki bunun temel yapı taşı disiplindir. Disiplin olmadan hiçbir şey olmaz. Disiplin derken bu despotlukla karıştırılmamalıdır, disiplinde kaprisler yer almamalıdır. İş ve ahlak disiplini ön plana çıkarılmalıdır.

Öğretmen güvenilir kişi ve emin ellerdir. Bu güveni kaybeden toplumun geleceği karanlıktır. Anne baba için en kıymetli varlık evlatlarıdır. Kıymetli varlıklar kimlere teslim edilir? Tabii ki güvenilir kişilere. Siz öğrenciler de bizlere emanetsiniz, hayatınızın en güzel yıllarını bizlerle geçirirsiniz. O yıllarda bakışlarımız, davranışlarımız, duruşumuz sizlere bir şeyler kazandırır. Güven duygusu aşılsak sağlıklı kazanımlarda sağlıklı toplum oluşur.

Bir öğretmen, öğrencisine ne kadar içten ve sevgi ile dokunursa o kadar güzel bir iz bırakır. Öğrenciye adı ile hitap etmek, rencide etmeden hatalarını anlatmak bizlerin görevidir. Bu da öğrenciye mutluluk verir.

Yıl 1989 veya 1990. Koca Mustafa Paşa Lisesinde (Fatih/İstanbul) çalışıyorum. Kız öğrencinin biri sınıfa girdiğimde ağlıyordu. “Ne oldu hayrola?” diye sordum. Arkadaşları “Hocam ailevi mesele” dediler. Ben de fazla bir şey sormadım, mendilinin olmadığını görünce göz yaşlarını silmesi için cebimden çıkardığım temiz beyaz mendili ona uzattım. Birkaç gün sonra annesi ile birlikte mendilim ellerinde, temiz ve ütülü bir şekilde bana geldiler. Teşekkürlerle iade ettiler. Anne, hareketimin kızı üzerinde olumlu bir etki oluşturduğunu anlatmaya çalıştı. Aradan yıllar geçmesine rağmen hep aradılar ve hatırımı sordular. Basit bir olay, kalıcı güzel bir iz...

Yine yıllar önce başka bir öğrencim kantinden alışveriş yaparken bana: “Hocam ne alacaksınız ben ödeyebilir miyim?” diye teklifte bulunduğu anda “Bunları ben ödeyeyim, sen hayata atıldığında ilk maaşınla bana yemek ısmarlarsın.” demiştim. Yıllar sonra o öğrencimle çalıştığı bankada karşılaşınca “Hocam size yemek borcum var.” dediğinde, hayrola dedim, olayı bana hatırlattı. “Kaç yıldır çalışıyorsun?” diye sorduğumda “5 yıl oldu.” deyince “İlk maaşın diye konuşmuşuz, geçmiş.” dedim. Bana “İlk maaşınla sizin için bir altın aldım, onu bozdurup yemeğe gideceğiz.” deyince gözlerim doldu. Bilahare buluştuk ve yemeğe gittik.

Bir başka öğrencim Fatih İtfaiye’de karşıdan karşıya geçerken yaya yolunu kullanmadığımı görünce şaşırmış. Eve gittiğinde anne ve babasına “Burhanettin Hoca’nın yaya geçidini kullanmadan karşıdan karşıya geçtiğini gördüm, şaşırardım. Nasıl yapar?” diye şikayet etmiş. Aile de belki acelesi vardır onun için geçmiştir, dese de kabullenmemiş. Aile bana bunu anlattığında bir daha şunu düşündüm, öğrencinin gözünde öğretmen!

Anılar anlatmakla bitmez... Yoluma çıkan, yoluna çıktığım bütün öğrencilerime sevgi ve özlemle...

Çizim: Nisa Nur KÜÇÜK

YAMALI BEBEK

Elif PİRE

Gün batmaya başladı
Saatin tiktakları arasında.
Ve küçük kız saate baktı
Akrep onu vurduğunda.

İşte başlıyor son oyun!
İşte masa! İşte sofrası!

Küçük kızın masasında
Her şey mevcut.
Son olarak küçük kız,
Konukları almakta.

İşte masa tamamlandı!
İşte çay! İşte konuklar!

Konuklar hep porselenden.
Küçük kız ilgileniyor onlarla
Bir küçük tebessüm eksik olmaz yüzlerinden.
“Çay alır mıydınız biraz daha?”

Odada bir konuk daha var.
Masaya oturamıyor diğerleri gibi.
Oyunu sadece uzaktan izliyor.
Oysa herkes tanıyor yamalı bebeği.

İşte yamalı bebek!
Oyundan atılalı beri
Hep aynı yerde bekliyor.

Onun gözleri düğmeden,
Konukların gözleri cam gibi parlıyor.
Saçlarının farkı yok süpürgeci,
Konuklarınkiler bukle bukle omuzlarına düşüyor.
Yamalı bebeğin kollarından pamuklar taşıyor,
Konukların teni pürüzsüz, porselenden.
Elbisesinin bir kısmı ekoseli, bir kısmı ketenden
Yırtıkları dikilmiş çeşit çeşit parçayla.

İşte oyun bitiyor!
Konuklar evlerine gidecek.
Küçük kız kucaklıyor onları.
Eski oyuncak kutusunda
Bitiyor konuklukları
Bir sonraki oyuna dek.
Yamalı bebeğin yanına diziliyorlar.
Bir sonraki oyuna dek
Hepsi yalnız “oyuncak bebek”.

Masa yok. Konuklar yok.
İşte!
Akrepin yelkovanla yarışından
Daha mühim bir şey yok.

Çizim: Irem EŞSİZ

KORKULARIM

Zeynep ÇEVİK

Bilinmezliklerle dolu bu hayatta insan da bir bilinmez olarak yaşamını sürdürür. Bu öyle bir bilinmezliktir ki bazı gerçekler, bazı korkular hiç bilinmeden öylece kalır içimizde. Bazı korkular vardır hayatımızda kimisinin bir sebebi var, kimisinin yok. Kimisinin kolayca üstesinden gelebilir insan, kimisi için çok çabalaması gerekir. Demem o ki, insan hayatı boyunca hep belirsizlikte ve belki de bu belirsizlikte boğulmakta...

Biliyor musunuz, benim bir çok korkum var. Karanlıktan korkarım mesela, belki de gecenin getirdiği o sessizlikten. Ruhum öyle alışmış ki kargaşaya, gürültüye huzur korkutuyor sanırım beni. Dupduru bir huzur...

Yükseklikten de korkarım ben, belki de düşmekten. Düşmekten ziyade tekrar kalkamamaktan, toparlanamamaktan. Kimsesizlikten de korkarım mesela. Kimselerim çok farklıdır benim. Hayatı paylaştığım insanlar farklıdır, onları kaybetmekten korkarım. Karanlıktan korkarım demiştim ya, biraz da bunu bahane ederek annemi çağırırdım yanıma. “Anne” derdim, “Korkuyorum, beraber yatalım mı bu gece de?” İki kiletmeden gelir, belime sarılırdı. Ayaklarımı ayaklarının arasına alırdı. Bir süre nefeslerimizi eşitlemeye çalışırdım. Ve başardığımda her şey mükemmeldi. Ne korku kalırdı ne keder. O zaman ruhum da bedenim de sıcacık olurdu. Zamanla annesiz kalma düşüncesi beynimi sardığında anladım asıl korkumun nedenini. “Annem seninle uyumak daha güzel, daha huzurlu.” diyemezdim de “Korkuyorum.” derdim. Yıllar

geçti, hâlâ korkuyorum karanlıktan. Ama eskisi kadar değil. Çünkü yastığa başımı koyduğum her vakit o sıcaklığı hissediyordum. Bu his bana huzur veriyor.

Çok farklı korkularım olduğundan bahsetmiştim size. Mesela gündüz olmasına rağmen تنها sokaklardan geçmek istemiyorum. Dolu otobüslere, tramvaylara binmekten korkuyorum. Çünkü başıma her an bir şey gelebilirmiş gibi geliyor. Evime girmeden önce etrafı kolaçan ediyorum. Bazen aklımdan senaryolar uydurup kendimi savunma yöntemleri araştırıyorum. Gece dışarı çıkmayı sevmem ama mecbur kalırsam, babam olmadan çıkmaktan korkuyorum. Daha fazla sayabilirim fakat daha fazlasını vicdanınızın kaldırabileceğinden emin değilim.

Peki kimin bu suç? Bana, sana ve daha nicelerine korku salanlar kim? Bizleriz. Bu özgüven meselesi değil, özgüvenimi yitirmiş de değilim. Bu farklı bir şey. Bu his öyle bir his ki sanki sürekli sizi izleyen biri varmış da zarar vermek için doğru zamanı bekliyormuş gibi. Tek yapabildiğiniz her duruma karşı tedbirli olmak. Nereye kadar sürer bu, inanın bilmiyorum. Ama şunu söyleyeyim, bu bir insanın sahip olabileceği en büyük korku. Vatanında korku ile adım atıyorsa bir genç kız ve kimse duymuyorsa çığlığını bu bizim ayıbımız.

Ben eve hızlı yürümek istemiyorum, kaşlarım çatık bir şekilde sokaklarda dolaşmak istemiyorum... Ben rahat nefes almak istiyorum... Çok şey mi istiyorum?..

YOKLUĞUN

Ezgi SAMAST

Tarihini hatırlamıyorum ama aylardan kasım... Hava soğuk, üç kat giyiyorum, ellerim hâlâ ısınmıyor. Saçlarım durgun. Kışın getireceği o garip dinginliğe hazırlıyor sanki kendini.

Aklımda her zamanki gibi sen... Düğümlerin öyle saklanmış ki hücrelerimde, ucunu bulamıyorum. Beraber okuduğumuz şiirler sarmış etrafımı. İçimde kokunun sindiği sokaklar var. Ruhundan bir parçayı kesip düşünceleme bağıyorum.

Gölgemin yanında gölgeni görmesem de yürüyorsun benimle. Üşüyorum. Ellerim ellerinin sıcaklığına hasret, yanıyorlar. Önceden parmaklarınla sevdiğin dudaklarım açılmamak için direniyor. Sözlerim sanki yakacak canını.

Susuyorum. Oysa ne çok isterdim benimle yanmanı. Zihnimde seni, her gece izlediğim yıldız yapıyorum. Düşündüğüm şey uzaklığın değil ne kadar parladığın oluyor.

Hatırlıyorum, benden koptuğunda küçük bir çocuktum. Şu an karşımdaki aynada saçını tarayan bir kadın görüyorum. Güzelliğin canımı yakıyor, ben susuyorum.

Oysa ne çok isterdim seninle yanmayı. Sende doğdum aşıyan, sende batıyorum.

OLMAYACAK YARINLARA

*Akreple yelkovanın
Beni beklemeyeceğini biliyorum
Zamanı yavaşlatıp
Durduramayacağımı biliyorum
İşte bu yüzden, tam da bu yüzden
Zamanın içinde kaybolmak
Her günü, her anı dolu dolu,
İçimden geldiği gibi
Yaşamak istiyorum
Mutlu yarınlar değil, şimdiler istiyorum
Yarın yaşayacağımı
Kim garanti edebilir?
Ben şimdi, şu anda
Hemen istiyorum
O asla gelmek bilmeyen
Uygun zamanlarınızla
Ve asla olgunlaşmayan şartlarınızla
Ben size
Yarının gelmeyebileceğini söylüyorum*

Başak AYAR

SINIRLARIMIZ

Esmâ ÖZAYDIN

“Sınır nedir?” diye soruyorum zekâ kıvılcımlarının parladığı gözlerine bakarak. Kısa bir süreliğine düşünürken ellerini çenesinde gezdiriyor. Zihnindeki ansiklopedilerden birini arıyormuş gibi gözleri bir noktaya dalıp gidiyor.

“Sınır, bir düşüncenin, bir kavramın ya da bir davranış biçiminin son noktasıdır. Daha ileri gidilemeyeceği noktadır.”

“Peki, her şeyin bir sınırı var mıdır?”

Buna sanki daha önceden soracağımı bildiği bir soruymuş gibi beklemeden cevap veriyor.

“Somut olan çoğu şeyin bir sınırı vardır. Mesela bir lastiğin esneklik sınırı ya da suyun donma sınırı gibi. Fakat soyut kavramların sınırı yoktur.” Burada bir saniye durup cümleyi kafasında toparlamaya çalışıyormuş gibi gözüküyor. “Duyguların sınırı yoktur, düşünmenin, hayal kurmanın ya da. Mesela bir an gelir ve dersin ki ‘Bu durum hayatımda beni en çok üzecek olan durum, beni bundan daha çok üzecek bir olay yaşayamam!’ Bir yıl sonrasında seni daha çok üzecek bir olay yaşarsın ya da korku. Küçükken seni en çok korkutabilecek şeyin bir örümcek olduğunu düşünürsün fakat büyüyünce aslında korkulması gereken yeni şeyler olduğunu fark edersin ve o örümcek artık seni korkutmaz bile. Düşünceler de duygulardan farksızdır. Her zaman daha ilerisi vardır.” Son cümlesinin daha belirgin olabilmesi için yavaşça bastırarak söylüyor. Bu sefer soracağım soru hakkında düşünme sırası bana geliyor.

“Fakat neden insanlar her şeyin bir sınırı varmış gibi davranıyor o zaman?”

İnce dudaklarında küçük bir tebessüm beliriyor. “Çünkü biz, somut bir şeyler isteriz her zaman. Göremeyeceğimiz, hissedemeyeceğimiz şeylerden korkarız. Korkunun temelinde de bilinmezlik vardır. İnsanlar her zaman daha fazlasının olamayacağını söyler. Fakat her şeyde olduğu gibi bunda da başkaldıranlar vardır elbet. İnsanlar bu şekilde gelişir ya zaten.”

“Peki, bu başkaldıranların da bir sınırı var mıdır?”

Yay gibi olan siyah kaşlarını kaldırarak “Fiziksel olarak mı? Evet. Bir örnek üzerinden gidelim. Elleri olmayan bir kişinin, elleri olan bir insan gibi çatalı tutması onun sınırının ilerisindedir, değil mi? Fakat başkaldıranlar ne

Çizim: Betül BİNGÖL

yapabilir biliyor musun? Zihninde, elleri yerine kullanabileceği bir mekanizmayı hayal edebilir ve onu gerçeğe dönüştürebilir, bu da onun sınırını aştığının ve artık başkaldırdığının bir göstergesidir. Eğer fiziksel sınırlarını zorlamak için zihinsel sınırlarını aşmazsa, bu elleri olmayan kişi her zaman birine muhtaç olacaktır.” Ardından işaret parmağını bir cisimmiş gibi önüne getiriyor ve devam ediyor, “Şu an bu parmağımın bir çit olduğunu farz et ve ben de bu çitin ötesine gidemeyeyim ama çitin ötesine gitmek istiyorum ya da gitmem gerekiyor diyelim. Ne yaparsın?”

Kaşlarını hafifçe çatıyorum. Ardından parmağına dikkatlice bakıyorum. İnce parmağında da suratındaki gibi yaşlılık belirtilerinin görülmeye başladığını fark ediyorum. “Bilmem, çiti yerinden söker ve onu daha uzak bir yere dikerim herhalde” diye cevap veriyorum.

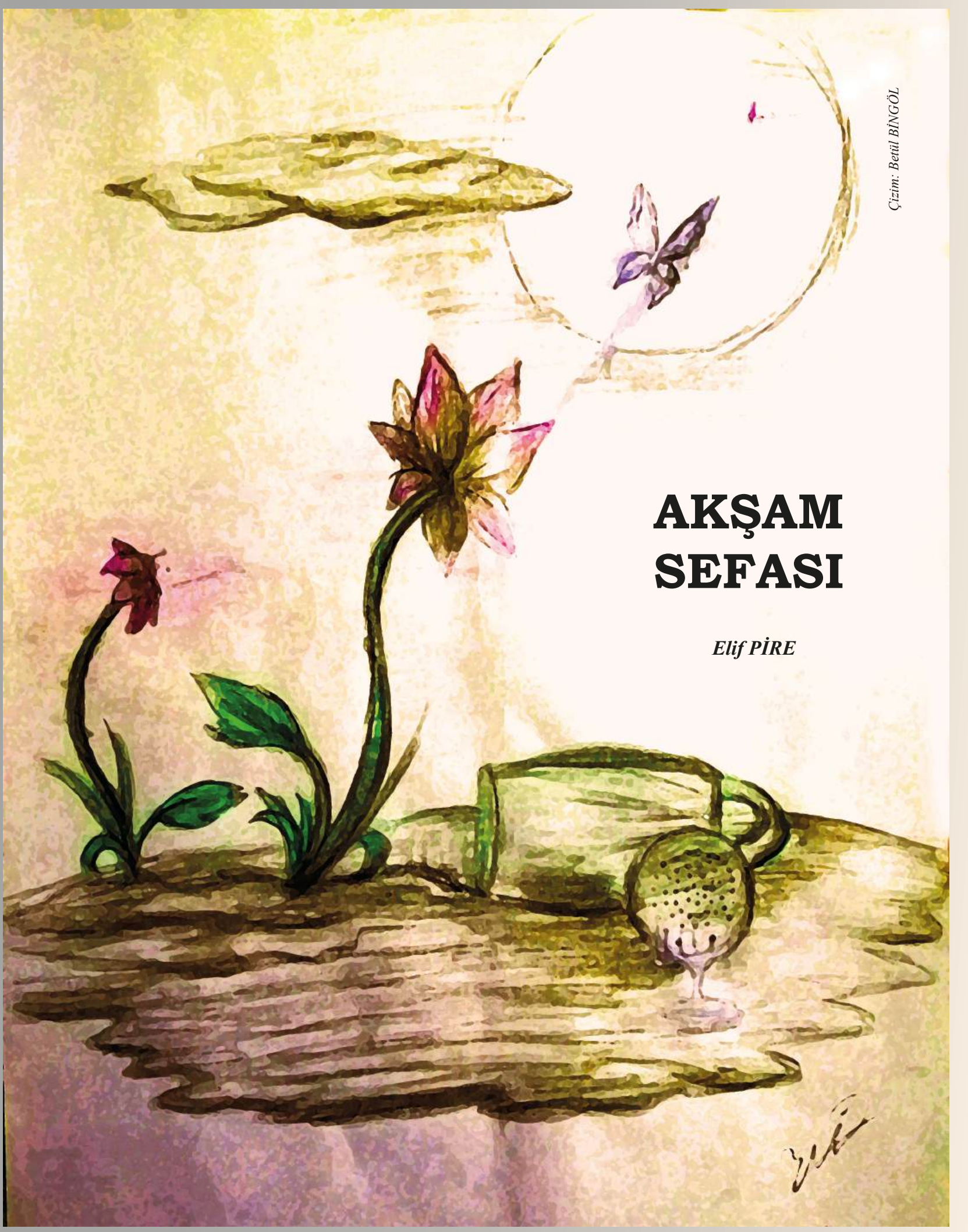
“Evet, ama o çit her zaman görebileceğin bir yerde olur değil mi? Bunun üstünden çok zaman geçtikten sonra belki unutursun çiti nasıl söktüğünü. Bu nedenle de bu çitin ötesine asla gidemeyeceğini iddia edersin. Asıl yapman gereken çitin ilerisine geçmemeyi değil, onu sökmeyi ve yok edebilmeyi başarabilmek. Bunu yapabilirsen, o çiti tekrar söktüğünde, başka bir yere dikmek yerine onu parparça edebilirsin. Artık ötesine gitmenin yasak olduğu bir çit var olmaz. Bu sayede istediğin her şeyi yapabilirsin, hayal ettiğin her şey gerçek olabilir. Yapman gereken tek şey bunun için çabalamakla beraber sabırlı olmaktır.” Bir saniyelik duruyor, çok önemli bir bilgiyi paylaşmak için heyecanlandığı ela gözlerinden okunabiliyor.

“Sonuç olarak, sahip olduğumuz tek sınır, kendi zihnimizdir.”

Çizim: Betül BİNGÖL

AKŞAM SEFASI

Elif PİRE

Elif Pire

“Allah rahmet eylesin. Çok merhametli adamdı.”

“Yaşamayı severdi. Böyle bir şeyin olacağı aklımızın ucundan bile geçmezdi.”

“Doğa aşığıydı. Hayvanları, bitkileri çok severdi. Bahçesinde akşamsefaları vardı. Onlarla özenle ilgilenirdi. Yıllar önce vefat eden anacığını hatırlardı onlarda. Ah, o akşamsefaları...”

Sermet Bey’in ani ölümünün ardından tanıdıklarının verdiği ifadelerdi bunlar. Tıpkı bunlar gibi daha onlarca cümle dolandı dillerde. Her yüzde aynı ifade belirdi, her gözden muhakkak yaş aktı. Böylesine mutlu bir adamın neden öldüğüyse uzun süre merak konusu oldu. Sermet Bey ellilerinin sonunda, annesinin ölümü üzerine bir başına yaşayan bir adamdı. Hiç evlenmemiş, hiç çocuğu olmamıştı. Emekli oluşunun ardından yıllarca ekmek karpısı olan öğretmenliği bırakmış, bir emekli maaşıyla geçinmeye çalışmıştı. Oldukça dingin bir hayatı olan Sermet Bey’in ani ölümü herkesi şaşırtmış, düşündürmüştü. Olaydan bir süre sonra bulunan mektuplarının sonucunda Sermet Bey’in ölümü de bir nevi aydınlanmıştı.

“ Sevgili Anneciğim,

Bugün çok ılık bir gündü. Söylediğiniz gibi akşamsefalarına sularını verdim. Her gün onlarla ilgileniyorum. Ama yine de sizi özleyiyorlar. Nasıl özlemesinler? Ben de sizi çok özlemekteyim. Lütfen arada bir ziyaretime geliniz.”

16.04.1978

“ Çok sıkılıyorum bir başıma. Keşke siz de yanımda olsanız. Bugün Saliha Hanım yanıma geldi. Biraz sohbet ettik. Nasıl hoşsohbet, nasıl çıtı pıtı bir hanım... Ah, keşke sizi onunla tanıştırabilsen!”

22.04.1978

“ Anneciğim, oğlunuzu ne kadar çok üzüyorsunuz. Hiç arkadaş edinemediniz mi orada? ‘Yanıma gel.’ diyorsunuz ama nasıl geleyim? Hem ben oraya gelirim Saliha Hanım ne yapacak? Üzülmeyiniz. Bir gün yanınıza geleceğim. Saliha Hanım da yanımda olacak. Keşke bir ziyaretinizi de gündüz gözüyle yapsanız. Sizin geldiğiniz vakitte bir siz uyanık oluyorsunuz, bir ben, bir de akşamsefaları. Sonra sizin gelişinize inanmıyor kimse. Hatta Saliha Hanım bile inanmıyor.”

19.05.1978

“ Bugün çok mesudum. Çok güzel, sıcak bir gündü. Saliha Hanım ile yürüyüşe çıktık biraz. Deniz kenarına gittik, bir banka oturup geleni geçeni seyrettik. Ha, bir de kâğıt helva yedik birlikte. Ben küçükken siz neden almazdınız bana böyle şeyleri? Bugün güneş daha bir parlaktı. Üzü- lüyorum bir size, bir de şu akşamsefalarına. Neden gün

doğunca kapatıyorsunuz ki yüzünüzü? Bir tek karanlıkta uyanıksınız. Oysa görecektir ne çok şey var.”

28.05.1978

“ Siz çok haklıymışsınız anneciğim. Sizin diyarınız bizimkinden çok daha güzelmiş. Burada herkes yalancı hat- ta Saliha Hanım bile... Geçenlerde yemeğimi hazırlarken içine bir şey attığını gördüm. Sorduğumda ‘Hiç.’ dedi. Ama ben biliyorum, bir şey yapacak bana. Siz beni uyar- mıştınız oysa. Bana bu dünyada sizden âlâ dost mu olur? Bir siz dinliyorsunuz bir de şu akşamsefaları dinliyorlar beni. Karanlıktan korkarım bilirsiniz. Gece çöktü mü her- kes uykuya dalar. Karanlık gecelerde bir üçümüz uyanı- ğız. Bir ben, bir siz, bir de akşamsefaları.”

15.07.1978

“ Sanırım artık yanınıza gelme vakti. Saliha Hanım git- ti biliyor musunuz? Nereye bu gidişi bilmiyorum. Neden gitti? O da meçhul. Şimdi neden beni yanınızda istediği- nizi anlıyorum. Benim de kirlenmemden korkuyorsunuz. Gündüzleri gözleriniz kapalı. Tıpkı akşamsefaları gibi- siniz. Bunun nedenini de anlıyorum. Daha fazla günah görmek istemiyor ihtiyar gözleriniz. Geceleyin karanlık görünmez kılıyor hepsini. Tüm insanlar uykuya dalıyor- lar. Geriye bir tek bedenleri kalıyor et yağını hâlinde. Ne- fisleriye tamamen kayboluyor bir süreliğine. Siz böyle vakitleri pek seversiniz. Ziyaretleriniz bu sebeple hep geç vakittedir. Akşamsefalarını da çok seversiniz hem. Onlar da sizi pek severler. Onların da gözleri kapalıdır günahla- ra. Onlar da tıpkı sizin gibi gündüzlerini siyaha boyarlar. Geceleriye mutlulukla başları gökyüzüne dikilir, gelme- diğiniz günlerde sizi sorar hepsi. Gündüzleri bir tek güneş vardır tepede. Göğün tüm hâkimiyeti onundur. Neyse ki arada bir bulutlar örter de güneşin kibirden pelerinini, ru- humuz serinler birazcık. Böyle zamanlarda akşamsefaları bile bazen göz kırparlar bana biliyor musunuz? Ama gece- ler öyle mi? Ay kibirli mi güneş gibi? Geceleyin gök her- kese aittir. Yıldızlar da gökte yerlerini almazlar mı? Hani siz bana hep derdiniz ya ‘Hepimiz birer yıldızız.’ diye. ‘Hepimiz yeryüzünün yıldızlarıyız ama bir gün gelecek hep birlikte göğe yükseleceğiz.’ diye. Ben biliyorum ki siz de göktesiniz şimdi. Tüm günahlardan uzak diyardasınız. O diyarda bana da yer var mı? Elbette vardır. Sadece biraz fedakârlık gerek. Ben de sizin gibi gecenin huzuruna ka- vuşmak için gündüzün vaatlerine gözlerimi kapatacağım. Günümü öyle bir boğacağım ki karanlığa hiçbir gün ışığı beni kör edemeyecek. Bekleyiniz. Vuslat pek yakın. Hep birlikte olacağız. Siz, ben ve akşamsefaları...”

06.09.1978

SAAT 21.50

Ece Nur TOPALOĞLU

Genç kadın titreyen parmak uçlarını patavatsızca oradan oraya göç eden tuzlu yaşlara siper etti. Duraksadı. Saat 21.41... Gözyaşlarına ne zamandır bu kadar yabancı kalmıştı? Elinin tersi, gözyaşlarının bir katili.

Kafasına darbe gibi oturan düşünceleri yerli yersiz şüphelerle büyütmüş, onların haylaz bir çocuk edasıyla damarlarında dolaşmasına izin vermişti. Saatine baktı. 21.43. İnce kazağından yaralı vücuduna istikrarla sızan soğukla beraber irkildi. Geçmişin ambarı olmaktan öteye geçemeyen beyni, hiç şüphesiz kanlı bir suç mahalliydi.

Yavaşça bir adım daha attı, kalbine bahar temizliği yaptırmalıydı bahar gelmişken. Bülend bir erkek vücudu temas etti koluna ve kısık bir ses ilişti kulağına "Saat 21.50."

Genç kadın tanımişti bu dokunuşu, bu sesi, bu saati.

Çizim: Ayça ÇAY

Çizim: Melek AKKOYUNLU

HİSSİZLİK

*Elimde pamuk şekeri, ayağımda ışıklı pabuçlar
Yalpalayarak yürüyorum, etrafımda insanlar
Yeni parklar bulmuşum, gitmek istiyorum
Bir elimden annem tutmuş, ben hâlâ çocuğum
Yüzüme doğru esen rüzgârlar acıtmıyor canımı
Zaten atkularla sarmışlar her yanımla
On sene daha gencim, duygularım silik
İçimde koşmak isteği, yüreğimde hissizlik
Koştukça tadıyorum kaybetmeyi
Diğer çocuklar arabalarına binmiş
Ben savrulurken onlar çoktan geçip gitmiş
Zaman ilerlemiş, ben büyüyorum
Yakında güneş de gidecek, görüyorum
Nasıl olur, oysaki hâlâ çocuğum
Gün batımı içimi dağlıyor, anlamıyorum
Şehrin sokak lambaları birer birer yandıkça
Sanki daha bir yalnızlaşıyorum, oysaki çocuğum
Gölgeler anlam kazanıyor, ben kovalıyorum
On sene daha gencim, duygularım silik
İçimde koşmak isteği, yüreğimde hissizlik...*

Ecem YAY

YOL ARKADAŞI

Başak AYAR

Pencereden içeri sızan akşam güneşi gözlerimizi alıyordu. İkimiz de bunu fark etmiş olacağız ki birbirimize bakıp muzip bir ifadeyle gülmüsedik. Sehpanın üzerinde duran ve bitmekte olan kahve dolu bardağı dudaklarıma götürürken “Hep muhtaç kalacağım iki şey...” dedim ve kahvemden bir yudum aldım. “Kahve ve sen.”

Yüzündeki gülümseme silinirken gözlerine sorgulayıcı bir ifade yerleşti ve bir şey düşünüyor gibi baktı bana. “Öyle ama... Yanlış mı?” Alnına bir öpücük kondurdum ve devam ettim. “Kahvesiz bir hayat düşünemiyorum. Sensiz bir hayat... Hiç düşünemiyorum.”

Hâlâ aynı sorgulayıcı gözlerle bakıyordu. “Hadi ama, bakma öyle. Senin de benden pek farkın yok. Sen de ne kahvesiz, ne de bensiz yaşayamazsın.” dedim güleceğini umarak. Tepki vermesini, gülmesini falan bekliyordum. Çünkü bana olan sevgisi o kadar fazla ve güzeldi ki bana bile sevdirmişti kendimi.

Bağlılığımdan hiç şüphe duymadığım, hiç tereddütsüz en güvendiğim insandı ve beni bu zamana kadar hiç yanıltmamıştı. Ama gülmedi ve kafasında bir şeyleri toparlamaya çalışırcasına etrafa bakındı. Konuşacağını, hatta uzun bir konuşma yapacağını anlamıştım ve dudaklarından dökülecek her bir kelimeyi merakla beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra konuşmaya başladı: “Ama ben annem bile olmadan yaşayabilirim. Bir yudum suyu muşçasına tüm sevdiklerim, hiçbiri olmadan yaşayabilirim.”

Büyüleyici kelimelerinin sakinliği vardı sesinde. Akşam güneşinin aydınlattığı yüzünü-neredeysenüzünle-pencereye doğru çevirdi. “Ben kimsesizlik nedir, çok iyi bilirim. Kalabalıkların arasında tek başına kalmanın tadını damağından eksik edememiş biriyim. Ve bunların hiçbiri bir an bile benim soluğumu kesmemiştir. Bir an bile umutsuzluğumun toprağına tohum ekmemiştir.” Derin bir nefes alarak konuşmasına ara verdiği birkaç saniyede kahvemden yudumladım. “İşte, sana diyorum ki ben zaafırlarım olmadan da ben olabilirim.”

Nadiren yaptığı bu uzun konuşmaları çok seviyordum. Kurduğu her cümlede merakım ve hayranlığım daha da artıyordu. “Ama seninle uyanmak, seninle olmak istiyorum. Sensiz öleceğimden, yerlere serileceğimden, bitip

Çizim: Nisa Nur ORAN

tükeneceğimden, sana çok ihtiyacım olduğundan değil sadece seni istediğim için.”

Gözleri parlıyordu. Gerçekten bana bir şeyleri anlatmak istediğini hissettim ve dinlemeye devam ettim. “Bir gün bu evde olmazsan kendimi asacak değilim, sensiz ben, ben olmayacak da değilim. Ama seni seviyorum. Ve bu, sevginin en onurlusudur.”

Son cümleleri beni gülümsetmişti. Kendinden emin ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Muhtaçlık sevgiyi örter ve onu yok eder, biliyorsun. Sabah yedi akşam beş ilişkilerinden midemi hissetmiyorum.” Yüzünü ekşiterek kafasını salladı ve konuşmasına ara verdiği birkaç saniyede kahvemden son kez yudum aldım. Tekrar bana baktı. “Sen benim rızkımı veren değilsin. Beni yaşatan, bana ömür veren değilsin. Bir akciğer değilsin, nedir herkesin bağırıp durduğu şu yalanlar tiradı? Sen benim sevdiğim adamsın sadece. Ve biliyor musun, birileri olmadan yaşayamayacak herkes, hiç kimseyi yaşatamaz bu hayatta.”

Gözlerimin, göz bebeklerimin de derinine bakıyor-muş, ruhumu görüyormuş gibi hissettim. “Bunları düşün. Ben Attila İlhan değilim, hiç kimseye mecbur değilim, hiç kimseye muhtaç değilim. Âşığı sadece. Aşk aşkı-tır, eklemek ise eklemek. Su sudur, gök göktür ve bir insan bir insanın yolu değil, yol arkadaşısıdır ancak.” Cümlesini tamamladıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve elimde tuttuğum boş bardağı da alıp mutfağına doğru gitti.

SONSUZ OL

Betül Beyza ILGAZ

Çizim: Nisa Nur KÜÇÜK

20 Ekim 2013

Yakın zamana dek bu boş hastane odasında kilitli olduğumu düşünüyordum. Ne yazık ki daha birçok konuda yanıldığım gibi bu konuda da yanılmışım. Aslında hapisanem bu oda değilmiş. Bu çok daha içsel bir şeymiş. Meğer ben kendimi kendi karanlığıma hapsedmişim. Yalnız başıma oturdüğüm bu hücrenin bir çıkışı var mıdır?

20 Kasım 2013

Gittikçe bulanıklaşan görüntüler ve sanrılarla uğraşıyorum. Bu defteri yazarken ellerim titriyor. Şu sıralar görüşüm çok daha bulanık. Kelimelerimin birbirine karıştığına eminim. Son zamanlarda hastalığımın vücuduma daha da çok tesir ettiğini duyumsuyorum. Verilen ilaçların yan etkilerinden birisi olsa gerek, aynı görüntüler gibi zihnim de gittikçe bulanık bir hâl alıyor. Tek bir zaman hariç, kendi karanlığımdan çıkıp geceye sığındığım zamanlar her şey benim için netleşiyor. Geleceğim değil. O zaten bariz bir gerçeklik. Yalnızca geçmişim ve bugünüm zihnimde tüm ayrıntılarıyla beliriyor. Çok süslü bir şey beklemeyin. Gördüğüm tek şey karanlığın içinde gizlenen bir kız. Görüntüler bir kez daha bulanıklaşıyor ve ben düşmeye başlıyorum, geçmişime, karanlığıma, mahzenime...

24 Aralık 2013

Bazen camımın dışından gelen bazı sesler duyuyorum. Kahkahalar, çığlıklar, konuşmalar... İnsanlar fazlasıyla gürültücüler. Dışarıda olduğum zamanları hatırlıyorum da hiçbir zaman onlar gibi değildim. Doğru ya ben zaten bir mucizeyim. Bu cümleyi sarf ederken ne kadar gülüyorum bilemezsiniz. Bu cümleyi uzun bir süre doktorlarım bana söylediler. Ne büyük yalan. Hiçbir zaman bir mucize olmadım. Ben olsa olsa bir gölge olabilirim. Eskiden gizlenmek, insanların acımasızlığından kaçabilmek için karanlığa çekilirdim. Daha sonraları şunun ayırına vardım. Kalabalığın içinde de yalnız kalabiliyordum. Gerçek anlamda kimse kimseyi dinlemiyordu. Herkes yalnızca konuşmakla meşguldü. Belki biraz da bundan ötürü kalabalığın arasındayken susardım. Zaten konuşsam da kimse sesimi duymazdı.

18 Ocak 2014

Uzun süre zihnimi ve bedenimi tutsak eden bu kafesi bana kimin verdiğini düşündüm. Henüz bulabilmiş olmam oldukça acı verici. Size karşı dürüst olacağım. Bu kafesi oluşturan kişi başından beri bendim. Kendimi buraya ben hapsedtim. Sınırlarımı öyle çok daralttım ki bazen nefes dahi alamıyorum. Yine de bunun tek sorumlusu ben değilim. İnanın bana etrafımdakiler bu kafes için bana çok yardım ettiler. İnsanlar koşamayacağımi söylediler, koşmadım. Ağlamanın zayıflık olduğunu söylediler, ağlamadım. Başaramayacağımi söylediler ve ben de kaybettim.

25 Ocak 2014

Eğer eski zamanlarıma geri dönebilseydim, o saklanan kıza her şeyi başarabileceğini söylemek isterdim. İnsanların yalnızca yargılandığını söyledim. Sınırlarını sen belirle derdim. Seni bir kafese kapatmalarına izin verme. Koş, derdim ve tutun hayallerine. Hiçbir zaman ulaşılmaz olmadılar. Öyleyseler bile onları ulaşılabilir kılabilirsin.

“Başarabilirsin.”

23 Şubat 2014

Ölümüne birkaç ay kala gerçeklerin farkına varmam oldukça ironik olsa gerek. Ölmek üzereyim ancak henüz yaşamaya başladığımı hissediyorum. Birkaç gündür hastanenin bahçesine çıkıyorum. Doktorlar bendeki bu değişime anlam veremiyorlar. Ne gariptir ki ben de bunu tam olarak açıklayamıyorum fakat yüzüme yayılan gülümseme, kuş sesleri, kollarımı iki yana açıp bahçede koşarken yüzüme vuran rüzgâr hoşuma gidiyor.

Bir keresinde bahçede koşarken yere kapaklanıverdim. Derim fazlasıyla hassas olduğundan dizlerim parçalandı. Aniden hızlanan kalp atışlarımla birlikte nefesimin de kesildiğini hissettim. Yüzüm acıyla buruştu. O anda yüzlerini tam olarak göremediğim birkaç kişinin bana bakarak güldüğünü fark ettim. Yine gölgelere gizlenmek istedim ama daha sonra fark ettim ki hayatım boyunca gizlenmiş ve pes etmişim. Bir kere olsun ayağa kalkıp devam ettiğimi hatırlamıyorum. Ağır ağır ayağa kalktım. O anda ayak bileklerimdeki görünmez prangaların şangırdadığını hissettim. Bir anlık bir duraksama yaşadığımı anımsıyorum ancak buna rağmen koştum. İlk defa bir şeyi başarabildiğimi hissettim.

Sanki artık daha rahat nefes alıyorum. Kafesimin demirleri ufalanıyor gibi, kanatlarım yeniden ortaya çıkıyor ve yavaş yavaş özgür kalıyorum.

23 Mart 2014

Artık canım eskisi kadar acımıyor. Bahsettiğim acı fiziksel bir acı değil. Eğer fiziksel acıdan bahsetmem gerekirse inanın bana açıklayamayacağım kadar çok canım yanıyor. Şu sıralar ölümün bana her zamankinden çok daha yakın olduğunu duyumsuyorum. Bu sebepten daha bir hırsıyla yazıyorum. Eminim ki net olarak görebilen gözler için bu defter yazım ve kelime yanlışları ile dolu olacak. Bu defteri benden sonra kim okuyacak bilemiyorum fakat umarım bu defteri okuyan kişi yazdıklarımı kalp gözüyle görebilir. Dilerim beni anlayıp sonsuzluğa erişebilir.

Merhaba. Bunu senin için yazıyorum. Son kelimelerimi ve son hislerimi seninle paylaşacağım. Sana karşı dürüst olacağım. Ben kendi hayatımı değiştiremedim. Yargılanmaktan korktum, pes ettim, devam etmek yerine kaçtım. Kendi kafesimi ben yaptım. Bu prangaları bileklerime kendim taktım. Böylece mahzenimde yalnız başıma kaldım. Artık zamanım kalmadı. Kendi hayatımı daha fazla değiştiremem. Bu yüzden yavaş yavaş senin kalbine uzanıyorum çünkü ölümümün ardından başka birinin hayatında yeniden doğmak istiyorum. Senin hayatında yeniden yeşereceğim. Aynı kimse fark etmeden yeşerip büyüyen kaldırımlar arasındaki ufak papatyalar gibi.

09 Nisan 2014

Bu son gecem olmalı. Elimdeki kalem zangır zangır titriyor. Yaşaran gözlerime hâkim olamıyorum. Ağızımda metalik bir tat var. Yine de yazmaya devam edeceğim. Kendime yardımcı olamadım ancak senin yalnız kalmana izin vermeyeceğim. Beni dinle. Senden ne olursa olsun başarmanı istiyorum. Benim için bütün hayallerini gerçekleştir lütfen. İnsanların acımasızca kırdığı kanatlarım ol ve uç. Bu konularda başkalarını dinlemen istemiyorum. Eğer sınırların olacaksa bunları sen çizmelisin. Hatta bana kalırsa kendine sınır çizme. Senden sonsuz olmanı istiyorum. Senin için kafesiz bir dünya dilerim.

Kafesinden çık küçük kuş. İnsanların incittiği o kanatları yavaşça arala. Başını kaldır ve sonsuz karanlığın içindeki parıldayan umut ışıklarına bak. Uçabilene dek çırp kanatlarını ve havalan. Rüzgarı yüzünde hisset ve sonsuzluğa doğru kanatlarını çırp.

KÜÇÜREK (MINİMAL) HİKÂYELER

Çizim: İlke BAKANGİL

GİDENLERDEN ARDA KALAN

Muhammed Emir ÇİFTÇİ

Yine aynı saatin sinir bozucu yankıları... Tik tak tik tak...

İstemsizce adımlar atıyorum etrafımda. Bir arkadaş kaybettim ben. Bir insan müsveddesi yüzünden, güzel yürekli bir arkadaş kaybettim.

O kadar bitkinim ki, yorgunum ki... Yoruldum. İnsanlardan yoruldum ben. Her gün aynı saatte, aynı puslu sokaklarda, aynı insanlara selam verip geçip gidiyorum. Ama bir huzursuzluk var içimde. Ayaklarımla konuşur oldum, galiba kafayı üşütüyorum. Adımlar gitmek istemiyor o yere doğru, bir çekingenlik var. Ya yine yüz yüze gelirim, asılırsa suratlarımız. Güzel yürekli bir arkadaş kaybettim ben. Öyle ki, bütün insanlardan nefret eder oldum. Sadece hayallerim... kaldı bana. Sahi dost, sahi arkadaş, hayallerim. Göklerde süzülme, bir uçurtma gibi süzülme... Gün batımını kendi evinde, göklerde izlemek... Ve ben de o evin bir ferdi... Tek umudum göklerde artık. Çünkü ben artık arkadaş kaybetmek istemiyorum.

KOSKOCA BİR ENKAZ

Başak AYAR

“Kirpi gibisin.” dedi ve ekledi “Dikenlerin var senin. Sadece kendini korumaya çalışıyorsun ama farkında değilsin, sana dokunanı kanatıyorsun.”

Son kelimesinde sesi daha yüksek çıkmıştı, öfkesini hissetmemek elde değildi. Söylediklerini idrak edebilmem birkaç dakikamı aldı. Gözlerine baktım. Umutsuzca kafasını salladı ve devam etti. “Bir şeyleri anlamam için illa yüzüne mi söylemem gerekiyor? Baksana bir etrafına, herkes paramparça. Koskoca bir enkazın içinde gibiyiz. Dön de bir bak!” Sesi titremişti. “Herkes sana yardım etmeye çalışıyor. Ama sen? Sen ne yapıyorsun?” Kızgınlığını belli ederek soludu ve öfkeyle, görmem ayıpmışçasına sildi gözünden akan yaş. Derin bir nefes aldı. “Sadece insanların canını acıtıyorsun.” Sesi artık daha sakindi. “Geçmişte canını yakan insanların acısını, sana uzanan yardım ellerinden çıkarıyorsun.”

Artık öldürücü bir sakinliği vardı sözlerinin. Az önceki öfkeli halinden eser yoktu. Fırtına sonrası sessizlik gibiydi. Çırlıçılak hissettim karşısında. Ruhumu görebildiğini hissettiren gözleri, beni delip geçiyordu.

Çizim: İlke BAKANGİL

Çizim: Betül BİNGÖL

BİR İHTİMAL DAHA VAR O DA DÖNMEK Mİ DERSİN

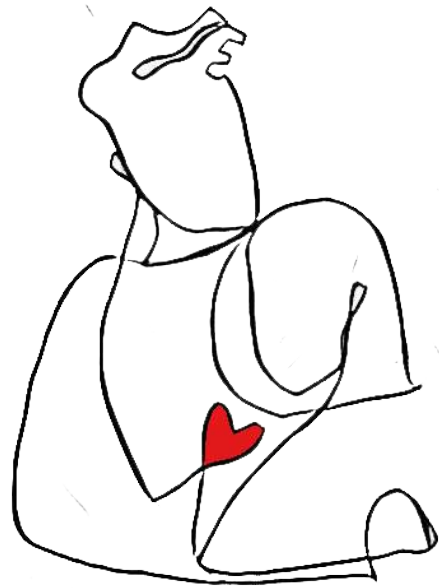
Enes TOKGÖZ

KOPUK PARÇALAR

Doğukan KALUK

Evden bunalıp sokağa çıktım, kapıdan dışarı adımımı atarken bile sıkılmıştım. Adımımı atınca esen rüzgar ile biraz ferahladım. Hafif ve temkinli adımlarla yürümeye başladım. Yerde bir su birikintisi vardı, ışıltıyan ışık yansıtılmış olmalı ki senden bir parça hissettim orada. Kendimi toparlayıp yürümeye devam ettim. Az ileride bir mağaza vardı, vitrini incelerken bir yanılsamaya uğramış olmalıyım ki seni gördüm. Bu sefer yüzümü çevirmedim. Yüzündeki o kıvrımları ve belli belirsiz çilleri inceledim. Sonra çok ayıp bir şey yapmışım gibi hızlıca yoluma devam ettim. İleride bir sokak lambası vardı, bir yanıyordu bir sönüyordu. Işığı yandığında duvara bir silüet belirliyordu. Seni iyice tanıdım artık; dudakların, burnun, göz çukurların ve hatta saçların tamamen sana aitti. Hepsini senden kopmuş hatıralar, gölgelerdi. Besbelli kendimden geçmiş olmalıyım, dedim. Şehrin ortasında olan parka gittim ve elbet yolda senden izlere rastladım. İlk gördüğüm banka oturdum. Bir adam kuşlara yem veriyordu, kuşlarda zavallı durumda olacaklar her tane için birbirini parçalıyorlardı. Anımsattı halimizi, geçireceğimiz birkaç dakika için bile ne çok kendimizden feda ederdik. Aramıza giren bu acımasız buz duvarları nasıl olur da aramıza girmişti? Anlamsız ve boş bir sezgi olmalıydı bu. Çünkü yanan sigaranın dumanında, yerde olan birikintinin yansımasında ve hatta gökyüzünün her batışında sen varsın artık. Tanrıdan bir ceza almış olmalıyım ki koştum senden ve senle yaşadıklarımın...

Ne kadar da zormuş tekrardan hissedebilmeye çalışmak. Bir de onca saklanmış hislerden sonra. Deniyorum, gülmeye, sinirlenmeye, sevinmeye çalışıyorum. Kendimi hissedemiyorum artık, eski düşüncelerimi geri getiremiyorum. Nedenini de anlayamıyorum. İçimde oturmuş, saklanıyor sanki. Anahtarının da nerede olduğunu bir tek o biliyor. Kırgın sanırsam bana, dönmek de hissetmek de istemiyor beni. Bir gün gelecek biliyorum, tekrardan eskisi gibi hissedebileceğim. Aslında bunun sorumlusu da benim, kaçırdım onu kendimden. Geri dönmesi için de bir özrü bile çok gördüm ona. Deniyorum şimdi, belki de çok geç kaldım. Bilmiyorum...

Çizim: İlke BAKANGİL

TIYATRO ÖNERİLERİ

Edis ATIKER

Merhaba Sevgili Çemberlitaşlı. Bugün sana daha keyifli vakit geçirebilmen için birkaç tiyatro oyunu önereceğim. Tiyatroya gitme alışkanlığın yoksa önereceğim oyunlara gitmekle başlayabilirsin. Her hafta bir kere tiyatroya gitmek yaşamına renk katacaktır, emin ol. Özel tiyatrolar çok pahalı, evet. Ama eğer iyi bir oyun izlerseniz verdiğiniz paranın bir önemi kalmıyor, inanın. “Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları”nın biletleri zaten daha uygun fiyata.

Aslında önemli olan, tiyatronun size kattıkları. Tiyatro size sorgulama yetisi kazandırır, insanları daha iyi analiz etmenizi sağlar. Tiyatronun işi insandır zaten. Bir de

gittiğiniz her oyun hakkında makale yazmaya çalışın. Özenli olmasına gerek yok. Yazın sadece. Sonunda bir değerlendirme yapmanız gerektiği sorumluluğuyla izlerseniz, çok daha iyi analiz edersiniz oyunu. Ve oyunu seyrederken aynı zamanda düşünürsünüz. Düşünmek burada püf nokta. Çünkü eğer oyunu izledikten sonra “Oyun ne anlatıyordu?” sorusuna cevap veremiyorsanız, izlediğinizin hiçbir anlamı kalmaz. Tabii oyunlarla birlikte kitaplara da aynı şekilde davranırsanız daha kaliteli bir yaşamınız olur.

İyi seyirler...

Pencere (Oyun Atölyesi)

Başrollerini Haluk Bilginer ve Esra Bezen Bilginer paylaşıyor. Doğallıktan ödün vermeyen, aksiyondan uzak, diyaloglarla aktarılan bir hikâye yapısına sahip. Tom ve Kyra'nın karmaşık hayatlarını konu alıyor.

Eylül (sfrpzt)

Tek kişilik bir oyun. Trans bir bireyin hayatını konu alıyor. Eylül'ü Uğur Kanbay canlandırıyor. Oyunculüğün zirve yaptığı bir oyun.

Kral Lear (Oyun Atölyesi)

Bir Shakespeare oyunu. Oyuncu kadrosu sağlam. Oyunu okumadan gitmeyin. Lear'ı Haluk Bilginer canlandırıyor. İlgi çekici bir dekoru var. Ve kostüm konusunda da başarılı.

Karıncalar – Bir Savaş Vardı (İBB Şehir Tiyatroları)

Yine tek kişilik bir oyun. Savaşta bir asker, sevgilisine yazdığı mektuplar üzerinden bize hikâyesini anlatıyor. Askeri, Mert Turak canlandırıyor. Şehir Tiyatrolarının en iyi oyunlarından.

ŞARKILAR BİZİ SÖYLER...

Şarkılar ve duygularımız birbiriyle bağlantılı iki kelime. Bazı parçalar bir vapurda rüzgâr saçlarımızı savururken sizi alıp çok uzak diyarlara götürür, bazı parçalar en mutlu anınızı daha da güzelleştirir... Bazı şarkılarla kenetlenir düşlerimiz, gülümseriz ufuklara doğru... Her biri farklı bir anlam barındıran, kimi elbet bir gün buluşulacak olan sevgiliye, kimisi de bir ceviz ağacına yazılan şarkılar, şarkılarımız... Ne de güzel demiş Bülent Ortaçgil: “Şarkılar bir renktir çoğu zaman...”

Loş bir ortam ve zihnimin derinliklerine doğru ilerleyen huzur dolu bir parça, yüzmeye bilmeden denizde çırpanan bir çocuk gibiyim adeta... Şarkı, zihnimin derinliklerine doğru ilerledikçe duygularımın içinde boğuluyorum sanki ama bir yandan daha da çok dinlemek istiyorum, kendim için hakikati arıyorum her şarkının sözlerinde galiba ve sığınıyorum her seferinde onlara.

İrem SEZER

Demet Sağıroğlu- Arnavut Kaldırımı

“Arnavut kaldırımlarında yaşanan aşkların anısına yazılmış bir şarkı bu. Biz, arnavut kaldırımlarında yaşayamadıklarımızın özlemini yaşarken...”

(Ebru Demirbay)

Eylem Aktaş- Söyleyemedim

“Her dinlediğimde içimi burkan ve yüzümde bir tebessüm bırakan şarkılardan...”

(Melike Öztürk)

Duman- Yürek

“Bir gün yüreğimin atacağı birisi gelirse diye dinliyorum. Varsın Ahu gibi olsun!”

(Koray Sivri)

Twenty One Pilots- Goner

“Bazen öyle şeyler olur ki sesin kısılana kadar bağırarak, içini dökmek istersin fakat ağzını her açtığında ya susturulursun ya da kendini susturursun. Bunlar içinde birike birike bir ağırlık oluşturur, yavaş yavaş aşağı, dibe çeker. İşte tam o anlarda birilerinin senin için bağırması, her şeyi güzel bir uyumla dile getirmesi o kadar iyi hissettirir ki... Hatta ağlarken gülümseyecek enerjiyi bile bulursun kendinde. İşte bu da o şarkılardan...”

(Melek Akkoyunlu)

Mazhar Alanson- Ah Bu Ben

“Kulaklarıma dolan o mükemmel ezgisiyle kalbimi sıkıştıran ancak değiştirmeye de gönlümün el vermediği bir şarkıdır. Özellikle Mazhar Alanson’un ‘Sen beni tanımazsın severim de söylemem.’ dediği kısımda içimden tarif edemediğim şeyler kopar.”

(Selin Kuzu)

Sıla-Yabancı

“Kaybolmuş hissettiğimde yeni bir umut ışığı belirten şarkı...”

(Zeynep Kurt)

Nadas- Medusa

“Bu şarkıyı seviyorum çünkü anneannem bana Medusa efsanesini anlattıktan bir süre sonra bu şarkıya denk gelmiştim, bu nedenle bu şarkının bendeki yeri çok farklıdır.”

(Azra Aydın)

Model-Makyaj

“Bu şarkının yeri bende ayrıdır. Yıllar geçse de her dinlediğimde başka bir şeyi hatırlatır. Tadı hiç kaçmaz. Günlük olay ve düşüncelerin müzikle birleşmiş halidir. Yani en azından benim için öyle.”

(İrem Altun)

Evanescence- My Immortal

“Ne kadar mutlu olursam olayım bu şarkı karşıma çıktığında göz yaşlarım beni yalnız bırakmaz. Sanki kalbim bir devin elleri arasında eziliyormuş gibi hissederim.”

(Beril Öçal)

Sezen Aksu

“Şarkının her bir mısrası bana çok anlamlı geldiği ve nakarat kısmı şu zamanlarda en çok sevdiğim şey olduğu için bu şarkıyı seviyorum.”

(Tuğba Şimşek)

Ahmet Kaya- Kendine İyi Bak

“Her dinlediğimde yeni anlamlar kattığım, ‘Bir menekşe kokusunda seni aramak var ya’ dizesiyle menekşelerin kokusuz olduğunu öğrendiğimde benim için daha da anlam kazanan şarkı.”

(Buse Çelik)

KİTAP ÖNERİLERİ

Merhabalar. Biz dört yakın arkadaş, bu sene yoğunlaşan derslerimizin arasında bize farklı diyarların kapılarını açan, bir süreliğine de olsa günlük hayattan uzaklaşmamızı sağlayan kitapları ihmal ettiğimizi fark ettik. Bu farkındalıkla 52 haftada en az 52 kitap okumak için birbirimize söz verdik.

Okuduğumuz kitaplardan birkaçını sizinle de tanıştırmak istedik. İçlerinden okumadıklarınız varsa eğer, daha fazla geç kalmayın deriz. Sizin için hazırladığımız şemayı takip ederek, ilgi alanınıza uygun olandan başlayabilirsiniz. Fakat şemanın hemen altında bulunan diğer önerilerimizi de es geçmemenizi tavsiye ediyoruz.

Elinize aldığımız bir kitabı bitirmekte istikrarlı mısınızdır acaba?

EVET

HAYIR

Günlük hayatınızda çok sıkılan biri misiniz?

Hımm, biraz kitap okumayı ihmal etmiş olabilir misiniz?

EVET

HAYIR

EVET

HAYIR

Belki de sizin hayata farklı pencerelerden bakmaya ihtiyacınız vardır. Peki, hayal gücünün sınırlarını zorlamaya ne dersiniz?

Bunu duyduğumuza sevindik. Şimdi dürüst olma vakti. Zorluklar karşısında çok kafa yorar mısınız?

Sarıyoruz ki, siz kitap okumayı meşguliyetinizden ihmal ediyorsunuz. Bunu düzene sokmak için kolay anlaşılır kitaplar tercih etmeye ne dersiniz?

Cevaplarınızdan anladığımız üzere kendinize uygun tür ile henüz karşılaşmamışsınız. O zaman biraz daha kısa denilebilecek, sürükleyici bir kitapla başlamak ister misiniz?

EVET HAYIR

EVET HAYIR

EVET HAYIR

EVET HAYIR

1

2

3

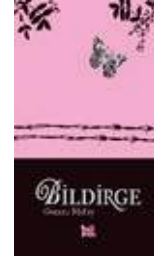
4

5

6

7

8

- 1) Fahrenheit 451- Ray BRADBURY
Cesur Yeni Dünya – Aldoux HUXLEY
- 2) Anna Karenina – L. N. TOLSTOY
Savaş ve Barış – L. N. TOLSTOY
- 3) Uçurtma Avcısı – Khaled HOSSEİNİ
Bin Muhteşem Güneş – Khaled HOSSEİNİ
- 4) Tutunamayanlar – Oğuz ATAY
Aylak Adam – Yusuf ATILGAN

- 5) Tersine Dünya – Orhan KEMAL
Alice Harikalar Diyarında – Lewis CARROLL
- 6) Yakıcı Sır – Stefan ZWEİG
Dokuzuncu Hariciye Koşuşu – Peyami SAFA
- 7) Direniş – Gemma MALLEY
Miras - Gemma MALLEY
- 8) Bulantı- Jean-Paul SARTRE
Gölgesizler – Hasan Ali TOPTAŞ

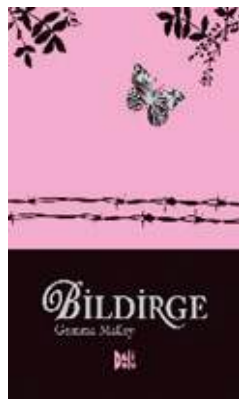
Olasılıksız, hayatta yaşanan hiçbir şeyin şans olmadığını hatta şu an bu satırları okuyor oluşunuzun bir tesadüf olamayacağını söylüyor. Konusu genel anlamda kurgu olsa da, bilim dünyasında çok tartışılan birçok teze yer verilmiş enfes bir kitaptır. İlk sayfalarından itibaren her cümlede düşündürmeye, heyecanla sayfa çevirmenize neden olacak bir anlatıma sahiptir kendisi. Birtirmek için yarını, başkasına anlatmak için bitirmeyi beklemeyeceksiniz...

Livaneli'nin yazdığı bu romanını, 2. Dünya Savaşı'yla ve çok az kişinin bildiği Struma gemisinin tarihiyle öyle bir yağurmuş ki ister tarih âşığı olun ister tarihin t'siyle bile ilgilenmeyin kitap ilginizi çekecektir. Serenad muhteşem kurgusuyla sizi etkisi altına almayı başaracak. Wagner'in aşk hikayesi sizi sarsarken Maya'nın ailesine ilişkin sırları öğrenmesi ve yaşadığı duygu karmaşası sizi başka dünyalara götürecektir. Livaneli'nin zarif kalemıyla tanışma fırsatını kaçırmayın deriz.

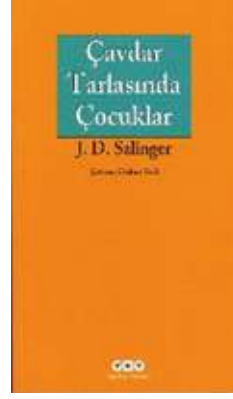
Hasan Ali Toptaş bu kitabını her ne kadar çocuklara ithafen hazırlamış olsa da her yaşta insanın okuyabileceği kitaplardan biri. Ormanın genç ve gösterişli ağacı olan Gürge'nin gözünden insanın acımasızlığı gözler önüne seriliyor.

Bizi geleceğe götüren bu roman, dünyaya bakış açınızı değiştirecek ender kitaplardan biri. Pek fazla bilinmeyen ama başladığınızda bırakamayacağınız bu distopyayı okurken çok beğeneceksiniz. Bu serüven üç kitaptan oluşuyor. Kapağına aldanmamanızı öneririz. Çünkü içinde öyle bir gelecek barındırıyor ki aklınız durur, kanınız donar.

Derin bir aşk hikâyesiyle çıkıyor karşımıza Jane Austen. Aşkın önündeki iki büyük engeli tanıyoruz Austen ile: gururu ve önyargıyı. Gururlu Darcy ve önyargılı Elizabeth'in basit aşk hikâyesi gibi görünen bu romanın derinlerinde, kadın ve erkek figürlerinin 1700'lü yıllardaki tabularını görüyoruz. Romanı okurken çok fazla karakterle karşılaşacaksınız. Pes edip yarıda bırakmayın deriz.

Bizim severek okuduğumuz fakat çoğu insanın koşarak uzaklaştığı bir kitap Çavdar Tarlasında Çocuklar. Kitabı okurken dublajlı Amerikan gençlik filmleri izliyormuşsunuz hissiyatına kapılabilirsiniz. Fakat yazarımızın samimi dilini kabullenip söylemek istediklerine odaklanmanızı; Holden'in yetişkin olmayı, masumiyetinin kayboluşunu, kalıpların içine girmek istemeyişini anlattığı bu üç günlük macerasına şans vermenizi öneririz.

Zweig'in insanı derinden etkileyen kitaplarından biriyle daha buradayız. Soylu bir kadının, Paris'ten sürülmesi üzerine başkentin heyecan dolu hayatına olan özlemine, kırsaldaki yaşama uyum sağlayamayışını ve kendi felaketine sürüklenişini izliyoruz. Bu kadını sevmeyebilirsiniz fakat Zweig'in kusursuz anlatımıyla onda kendi hayatınızdan bir şeyler bulacağınıza eminiz.

Edebiyatın gamlı prensesinin ilk romanı ile karşınızdayız. Elimizde iken değerini bilmediğimiz ancak kaybettikten sonra farkında olduğumuz çocukluğumuzu hatırlıyoruz Tezer Özlü ile birlikte. Yalnızlığı doruklarında yaşayan ve yalnızlığı isteyen Özlü ile benzeyen yönlerinizin olduğunu göreceksiniz. Kendini, ait olduğu yeri arayışına tanık olacaksınız. Böylece onu daha iyi anlayacaksınız. Kitabı okurken onun gibi düşünmenizi tavsiye ediyoruz.

Hazırlayanlar: Buse BEŞİKÇİ - Büşra ERDEN - Rümeyşa DEMİRELLİ - Şennur ERDOĞAN

ŞİFRELEME

Gerçek ismi "Rail Fence Cipher" olan, Türkçeye "Demiryolu Çitleri Şifreleme Yöntemi" olarak geçen bu yöntem, çapraz hatta yazılan metni okuma ilkesine dayanıyor .

Ç S U İ Ü
O O K R N "Çok soğuk bir gün"
K Ğ B G

K B İ Ş Ü G L D A L İ A K R B
A İ N Ü Ğ Ü E E Y İ R R T G İ
L N Ü D Ü N R H A B K A E İ

Y I R E O A N S E I R B U M A L
A Y D N K K D İ A V E U R U Y L
Ş O U Ç D E İ N C E N D U H A E

Ş R D
T İ İ
İ R

Hazırlayan: Doğukan KALUK

FİLM ÖNERİLERİ

Hazırlayan: Beyza TUFAN

ROMA (2018)

Alfonso Cuarón'un bugüne kadar gerçekleştirdiği en kişisel proje olan ve 2013'te büyük ses getiren Gravity'den bu yana çektiği ilk film olan Roma, Mexico City'nin orta sınıf ailelerinin yaşadığı Roma mahallesindeki bir evde hizmetçi olarak çalışan genç Cleo'yu konu alıyor. Kendisini yetiştiren kadınlara bir sevgi mektubu niteliğindeki filmde Cuarón, kendi çocukluğunu anımsayarak 1970'lerin çalkantılı siyasi ortamındaki sosyal hiyerarşi ve aile içi çatışmaların canlı ve duygusal bir portresini çiziyor. Film ayrıca ana metinde ilişkide erkek sorumluluğundan kaçtığında kadının karşı karşıya kaldığı zor durumu yüzümüze adeta tokat gibi çarpıyor ki bir sahnede de bununla ilgili çok güzel bir replik geçiyor, "Biz kadınlar hep yalnızız."

Oscar'a birçok dalda aday olan film "En İyi Film" ödülünü kazanamasa da "En İyi Yönetmen", "Yabancı Dilde En İyi Film" ve "En İyi Görüntü Yönetmeni" ödüllerini aldı. Sinemayı sadece vakit geçirme aracı olarak görmüyorsanız Roma favorilerinizden biri olacak.

THE FALL (2006)

Günümüzde yeni masallar anlatılmıyor ama yeni masallar izleniyor. Bu film de onlardan biri. Şehrazat'ın ölmek için anlattığı Binbir Gece Masalları'nın aksine, kahramanımız Roy ölmek için Binbir Gündüz Masalları anlatıyor.

Film, 1920'lerde Los Angeles'taki bir hastanede, kalbi kırık ve intihara meyilli bir dublörün, omzunu kırık küçük bir kıza anlattığı hikayelerden oluşuyor. Filmin derdi büyük, hayal kuruyor sonuçta. Hem de öyle böyle hayaller değil bunlar; çöllerden geçiyor, tapınaklardan kaçıyor, adalara hapsolüyor. Hiç üşenmeden hepsini bir bir çekiyor. Hadi bakalım, şimdi de sen bir hayal kur ama bak ben çitayı yükselttim diyor.

Film, senaryo açısından güçlü değil ama tam bir görsel şölen olması, filmi iki saat hiç sıkılmadan izlettiriyor. Tüm o güzel renklerden gözlerinizi çektiğinizde gerçek dünya size soluk geliyor.

Yirminin üzerinde ülkede çekilmiş film. Bu ülkelerin çoğu da Tarsem Singh'in reklam çekmek veya film yönetmek için gittiği ülkeler. Zaten filmi izlerken yönetmenin ne kadar takıntılı ve titiz olduğunu görüyoruz. Mesela bir saniyelik bir piramit sahnesi için Mısır'a gitmişler. Dünyada ne kadar güzel yer varsa bir saniyelik bile olsa koymaya çalışmışlar filme. Küçük bir dünya turu diyebileceğimiz, hiçbir masraftan kaçınılmamış bir film.

(David Fincher ve Spike Jonze filmi izledikten sonra "Tarkovski, Oz Büyücüsü'nü çekseydi, böyle bir şey olurdu" demişler.)

THE LOBSTER (2015)

Yorgos Lanthimos'un oldukça orijinal bir konuya sahip distopik filmi, günümüzün ikili ilişki anlayışına ve modern dünyanın toplumsal kurallarına yapılan bir taşlama özelliğine sahip.

Çok da uzak olmayan bir zamanda geçen filmde bekar olmak yasak. Eğer bekarsanız bir otele yerleştiriliyorsunuz ve 45 gün içerisinde bu oteldeki biriyle eşleşmeniz gerekiyor. Size bayıltıcı silahlar veriyorlar ve ormanda bekar avlamanızı istiyorlar. Ne kadar çok avlarsanız süreniz o kadar uzuyor. Bu süre içerisinde eş bulamazsanız başta belirlediğiniz bir hayvana dönüştürülüp doğaya salınıyorsunuz. Eğer eş seçerseniz şehirde yaşamaya başlıyorsunuz.

"İnsanın hissetmediği halde hissediyor gibi davranması, hissettiği halde hissetmiyor gibi davranmasından daha zor." Oteldeki düzen, hissetmediği halde hissediyor gibi davranmaya çalışan David'i anlatıyor. Burada hayat gerçekten zor. Ormandaki düzen, hissettiği halde hissetmiyor gibi davranmaya çalışan David'i anlatıyor. Burada da hayat gerçekten zor. Hissedilmeyenler ve hissedilenler arasında gidip geliyor David ve her iki tarafın da değiştirilemez katı kuralları, akıl almaz uygulamaları var. Yani hayat, her iki şekilde de zor. Seçimlerimiz kolaylar arasından değil, zorlar arasından yapılır ve her zaman daha zoru vardır. Filmin sonu da işte bu yüzden seyircinin zoruna bırakılıyor, kimin yazdığı son daha zor diye.

@yetkindikinciler

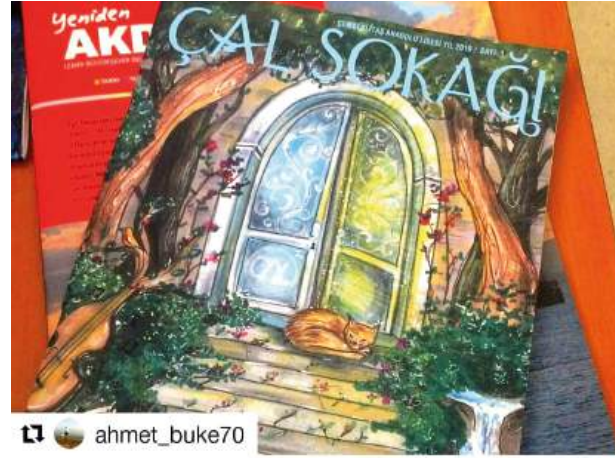
@esmaözaydın

@minesöğüt

@handannurduruçalı

ahmet_buke70

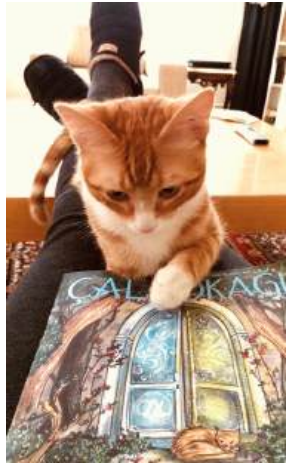
@büleneminyarar

@hilalersoy

@gülizarüstündağ

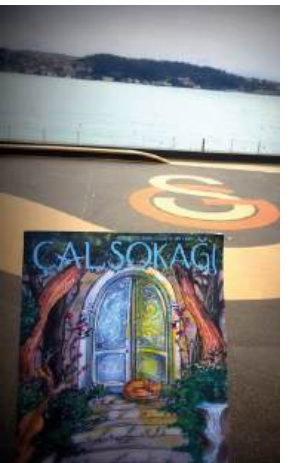
@emrahaykar

@sudenazkılıç

@zeynepylmaz

@handannurduruçalı